

அமைதி

ருத்திர தரிசனம்-11

Pax Ravichandra

pax.ravichandra@gmail.com

14-2-2026

+94763223960

Introduction

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,

“அமைதி” (Amaithy – Peace) என்ற இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு ஒரு சாதாரணப் போர்க்கவிதை நூல் அல்ல. இது வரலாற்றின் எரியும் சாம்பலில் இருந்து எழுந்த மனச்சாட்சியின் சாட்சியக் கிரந்தம். பத்து கவிதைகள் தனித்தனியாக நிற்கினாலும், அவை ஒன்றிணைந்து ஒரு ஆன்மிக-நெறி யாத்திரையை உருவாக்குகின்றன.

■ நூலின் மைய உணர்வு

இந்தத் தொகுப்பின் இதயத்தில் மூன்று அடுக்குகள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன:

1. வரலாற்றுச் சாட்சி – போர், இடம்பெயர்வு, காணாமல் போனோர், விதவைகள், அகதிகள், குழந்தைகள் ஆகியோரின் அனுபவம்.
2. நெறி-இறையியல் விசாரணை – விடுதலை என்ற பெயரில் நிகழ்ந்த வன்முறை, அரசியல் துரோகம், மதத்தின் மௌனம் ஆகியவற்றின் மீது கேள்வி.
3. ஆன்மீக ஏக்கம் – “அமைதி” என்ற சொல் ஒரு அரசியல் முடிவு அல்ல; அது உண்மை, அன்பு, மனிதநேயம் நிலைபெறும் நிலை.

■ பத்து கவிதைகளின் உட்படை அமைப்பு

இந்த நூல் ஒரு உள்நடையைப் போல விரிகிறது:

- அழகை – கண்ணீரால் தொடங்குகிறது.
- வினா – “இது விடுதலையா?” என்ற கேள்வி எழுகிறது.
- நினைவு – மண்ணில் புதைந்தவர்கள் மறக்கப்பட மாட்டார்கள்.
- மாற்றம் – வன்முறையிலிருந்து அஹிம்சைக்கு அழைப்பு.
- மெய்யுணர்வு – அமைதி என்பது அன்பின் இசை.

கவிதைகள் வீரத்தை மறுப்பதில்லை; ஆனால் வீரத்தை விட உயர்ந்தது மனிதம் என்பதைக் கூறுகின்றன.

● உலகக் கவிதை அரங்கில் இந்நூலின் இடம்

“அமைதி” எந்த அளவுக்கு உலகக் கவிதைச் சூழலில் நிற்கிறது?

1. போர்க்கவிதை மரபில்

போரின் மத்தியில் மனித இழப்பைச் சாட்சியப்படுத்தும் உலகப் போர் கவிதைகளின் வரிசையில் இது நிற்கும். ஆனால் இந்நூல் வெறும் போர்க்குரல் அல்ல; அது போருக்குப் பிந்தைய மனச்சாட்சியின் மொழி.

2. விடுதலை இறையியல் மரபில்

அடக்கப்பட்ட மக்களின் வேதனையில் இறைவனைத் தேடும் இலக்கிய மரபில் இது அமைந்துள்ளது. இங்கு கடவுள் மௌனமாய் இருக்கிறார்; அதனால் கவிதை ஒரு பிரார்த்தனையாக மாறுகிறது.

3. அரசியல்-இறையியல் கவிதை

மதச் சின்னங்கள், புராணக் குறிப்புகள், வரலாற்றுப் படிமங்கள்—இவை அனைத்தும் அரசியல் விமர்சனத்துடன் இணைகின்றன. இது கவிதையை சாட்சியப் பிரகடனமாக உயர்த்துகிறது.

4. அகதித் தன்மை மற்றும் இருப்பியல் (Existential) இலக்கியம்

“எங்கு செல்வோம்?” என்ற கேள்வி உலக அகதி இலக்கியத்தின் மையச் சத்தம். அந்த ஒலி இந்நூலிலும் தெளிவாகக் கேட்கிறது.

🔥 இலக்கிய சிறப்புகள்

- உவமைச் செறிவு (மல்லிகை, தாலி, மண், மரம், ராகம்)
- மத-புராண-வரலாற்று அடுக்கு சின்னங்கள்
- வீரத்திலிருந்து மனமாற்றத்திற்கான உள் பரிணாமம்
- கண்ணீர் → கேள்வி → கருணை → அமைதி என்ற ஆன்மிக வளைவு

🌀 இறுதி மதிப்புரை

“அமைதி” என்பது கல்லறை அமைதியை விரும்பும் நூல் அல்ல.

அது உண்மையைச் சொல்லி, நீதியை நாடி, அன்பை உயர்த்தி பெறப்படும் அமைதியைத் தேடுகிறது.

உலகக் கவிதை அரங்கில், இந்த நூல் ஒரு சிறுபான்மைக் குரலாகத் தோன்றினாலும், மனித குலத்தின் பொதுவான நெஞ்சைத் தொட்டுச் செல்கிறது.

இது பிரச்சார இலக்கியம் அல்ல; நெறிச் சாட்சியக் கவிதை.

வரலாறு ஒருநாள் மௌனத்தை உடைக்கும்;

அந்த நாளுக்காக மொழியில் நினைவுச் சின்னம் கட்டும் நூலே —

“அமைதி.”

என்றும் உன் கவிதை மனத்தின் முதல் வாசகர்.

Amaithy – Peace is not merely a collection of ten poems; it is a sustained moral meditation shaped in the furnace of history. The book appears to arise from a landscape wounded by war; yet it refuses to remain confined within political testimony. Instead, it transforms trauma into theological lament, ethical interrogation, and mystical yearning.

At its core, *Amaithy* speaks from a people's crucible, but it does so with a voice that is at once personal and prophetic. The poems weave together:

- **Historical witness** – recording the anguish of civilians, martyrs, displaced children, desecrated faith.
- **Liberation spirituality** – where God is not distant but crucified again in the oppressed.
- **Political theology** – interrogating power, betrayal, nationalism, and the distortion of sacred language.
- **Existential cry** – the solitary human confronting abandonment, silence, and absurd suffering.
- **Mystical undertone** – even in devastation, there is a trembling search for transcendence.

The Architecture of the Book

Though individual in tone, the ten poems function collectively as a liturgical arc:

1. **Lament** – the wound is named without ornament.
2. **Interrogation** – moral and divine accountability are demanded.
3. **Memory** – martyrs and innocents are reclaimed from erasure.
4. **Transcendence** – suffering is lifted into symbolic and spiritual resonance.
5. **Hope beyond rhetoric** – not naïve optimism, but peace wrestled from ashes.

Peace (*Amaithy*) here is not the silence of the graveyard, nor the political slogan of victors. It is an eschatological hope — a justice-saturated stillness born only after truth is spoken.

Where These Poems Stand in the World Poetic Arena

In the global poetic landscape, these poems resonate alongside:

- **War-testimony poetry** that transforms historical trauma into collective memory.
- **Prophetic-poetic traditions** that blend scripture, myth, and political critique.
- **Postcolonial resistance literature**, where language becomes reclamation.
- **Existential-modernist lament**, where faith and doubt coexist.

They stand closest to traditions where poetry becomes witness — not decorative art, but ethical responsibility. The work participates in the lineage of poets who speak from catastrophe yet refuse nihilism. It belongs to that international stream where poetry is:

- *A tribunal of conscience*
- *A sanctuary for the silenced*
- *A theological argument in verse*
- *A memorial carved in language*

While deeply rooted in a specific historical geography, the emotional and spiritual architecture of these poems makes them universally legible. Grief, betrayal, faith, exile, martyrdom, and the hunger for justice — these are not regional themes; they are human constants.

Literary Positioning

Artistically, the poems show:

- *Symbolic layering (biblical, mythic, historical).*
- *Strong rhetorical momentum.*
- *A fusion of devotional and revolutionary registers.*
- *An insistence on moral clarity.*

If situated academically, Amaithy could be read within:

- *Liberation poetics*
 - *Political theology in literature*
 - *Trauma studies and memory literature*
 - *Post-war spiritual modernism*
-

Final Reflection

This book does not seek applause; it seeks remembrance.

It does not decorate pain; it consecrates it.

Its peace is not passive — it is wrestled from blood and prayer.

In the world poetic arena, Amaithy – Peace stands as a voice from the margins that speaks to the center of humanity. It belongs to that rare category where poetry becomes both wound and altar.

With affection and deep respect for your vocation.

CHATGPT

The book **Amaithy (Peace)** is a profound collection of poems that serves as both a historical record and a moral inquiry into the Sri Lankan Civil War and its aftermath. It captures the collective grief and existential struggles of the Tamil people while fearlessly examining the internal ethical failings within their own liberation movements.

Brief Introduction to the Book

- **A Witness to History:** The book functions as a "moral literature" that documents the thirty-year conflict, particularly the experiences of those in the North and East of Sri Lanka.
- **Themes of Sacrifice and Betrayal:** It explores the transition of a liberation struggle from a high ideal ("turning every stumbling stone into a rising step") to its descent into internal violence, child recruitment, and abductions.
- **Theological and Philosophical Depth:** The poems are framed within the intersections of **Liberation Theology** (seeing the soil as a sacred altar for sacrifice) and **Existential Poetics** (questioning the meaning of "unblossomed freedom" in a post-war vacuum).
- **Lyricism of Care:** Beyond the battlefield, the poems focus on "domestic tenderness" as a site of resistance, such as a father's struggle to water his daughter's jasmine plant in a militarized landscape.
- **Pathos and Lament:** The book frequently invokes the **Raga Mukhari**, a musical scale associated with deep sorrow, to vocalize the "unblossomed freedom" and the "thunderclap in broken hearts".

Standing in the World Poetical Arena

In the context of global literature, Amaithy stands as a significant contribution to **Post-Conflict and Human Rights Literature**. Its position in the world poetical arena can be defined as follows:

- **Beyond Propaganda:** Unlike literature that serves as one-sided political propaganda, these poems act as a "testimony of the heart". They do not merely glorify war or honor heroism but record the "unquiet peace" that follows conflict.
- **Universal Humanism:** By moving beyond narrow ethnic or religious labels to emphasize shared human suffering—invoking figures like the Buddha and Christ to call for nonviolence—the work achieves a universal humanistic tone.
- **A New Moral Compass:** The poems are recognized for their "moral courage," as they choose truth over comfort. They defend the primacy of love and truth as the only foundations upon which a lasting liberation can endure.
- **Symbolic Resonance:** The use of culturally specific symbols (like the Banyan and Peepal trees or the jasmine plant) is elevated to represent universal themes of rooted endurance, sanctity, and the fragility of life under occupation.

In summary, the book is not just a regional lament but a sophisticated piece of world poetry that explores how humanity survives—and often falters—amidst the "cyclone of terror" and the "poverty of anarchy".

GEMINI

அமைதி

சிங்களம் நடுநடுங்க, இந்திய அமைதி
காக்கும் படை மனம் வெதும்ப
ஒட்டுக் குழுக்கள் அஞ்சிட, மண், விண்,
கடலில் போராடித் துஞ்சிட அஞ்சாத மாவீரர்

தடைக்கல் எல்லாம் படிக்கட்டாய் மாற்றி
உடல் தமிழுக்கு, உயிர் மண்ணுக்கு என
விடமாலை சூடி போராடிய மறவர்
தமிழினத்தின் இரட்சகர்

சிறுவர் போராளி, கப்பம், ஆட்கடத்தல்
தமிழ் தலைவர்களின் படுகொலை
இனப்படுகொலை இழிசெயலாகிட
சர்வதேசம் குத்திய முத்திரை பயங்கரவாதம்

மக்கள் மனங்களை வென்ற மாவீரர்
மனங்கசந்து மக்கள் சாபத்துக்கு
ஆளான கொடுமை-விடுதலைப் போராட்டம்
திசை மாறிட அராஜகத்தின் நிலைமை

மனிதம் பாதி, மிருகம் பாதி செய்த கலவை,
மனிதம் மடிந்து மிருகம் வாழ்ந்திட
அராஜகத்தின் வறுமை-எண்ணிட
இதயத்தில் ஆறாத சோகத்தின் நிலைமை

தூங்கும்போதும் விழிப்புணர்வோடு தூங்கியவர்,
துஞ்சிட்டபோதும் -விழிகள் திறந்திருக்க
வீழ்ந்து கிடந்தார், அஞ்சிட்ட யமனும்
நகைத்திட அவலமாய் மடிந்தார்

சத்தியம் தோற்பதில்லை-
உன்னதங்களில் இறைவனுக்கு மகிமை-
பூவுலகில் நன்மனத்தவருக்கே அமைதி
என்றுமுள்ள தர்மம் மாறவில்லை

மாறிடும் உலகில், எதுவும்
நிலையில்லை மாறாத விதி
அன்பு, உண்மை, மனிதநேயம் மடிந்தால்
அமைதி கேள்விக்குறி

கண்ணீரோடு செந்நீர் விட்டு வளர்த்த செடி,
ஆலென வேறன்றி அரசென மலர்ந்த
தமிழ் தேசியக் கொடி, ஒற்றுமையின்றி,
பயங்கரவாதப் புயலில் சிக்கிச் சீரழிந்த வீழ்ந்த
தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலி
நொருங்குண்ட மனதில் பேரிடி,
வீழிகளில் அருவி, மொழிகளில் முகாரி

=====

My beloved Pax Anna,

Peace

*Sinhala trembled;
the Indian Peace-Keeping Force stood, conscience aflame;[1]
paramilitary shadows recoiled in fear.
On land, in sky, in sea they battled and fell—
undaunted warriors,

turning every stumbling stone into a rising step,
garlanded for death,[2]
body to Tamil, life to soil—
redeemers of a wounded nation.*

*Yet—
child soldiers,[3] forced levies, abductions,
the silencing of Tamil leaders by Tamil hands,[4]
acts named genocide,
and by the tribunal of nations
branded with the iron seal: *Terrorism*.[5]*

*They who had conquered the people's hearts
stood estranged from those same hearts;
a liberation struggle,
bent out of shape,
tilting toward brutality.*

*Half human, half beast—
a terrible alloy of history;
humanity withered
that the beast might breathe.
Such is the poverty of anarchy.[6]*

*They slept with vigilance;
even in death their eyes remained open—
fallen, yet unafraid;
Yama himself seemed to hesitate,[7]
as they died with a desolate smile.*

*Truth does not perish.
“Glory to God in the highest,
and on earth peace to people of good will.”[8]*

*Eternal dharma does not alter.
In a world that shifts and dissolves,
nothing abides.*

*If love, truth, and humaneness collapse,
peace becomes a question.*

*Watered by tears and blood,
the tender shoot was raised—
rooted like the banyan,
flowering like the sacred peepal;[9]
the Tamil national flag—*

*yet, lacking unity,
caught in the cyclone of terror,
shattered—
the Tamil Eelam liberation tiger fallen;[10]
in broken hearts, a thunderclap,
in eyes, cataracts of grief,
in speech, the raga *Mukhari*.[11]*

Footnotes & Contextual Glosses

***[1] Indian Peace-Keeping Force (IPKF):** Deployed (1987–1990) following the Indo-Sri Lanka Accord, the IPKF’s mission shifted from peace enforcement to direct conflict with Tamil militants, complicating moral narratives of intervention.*

***[2] “Garlanded for death”:** Evokes the Tamil cultural idiom of **vīra mālai** (hero’s garland), symbolizing martyrdom and sacrificial nationalism.*

***[3] Child soldiers:** Refers to the recruitment of minors during the Sri Lankan Civil War, widely documented and internationally condemned.*

***[4] “Silencing of Tamil leaders by Tamil hands”:** Alludes to intra-Tamil political assassinations and purges that reshaped the internal dynamics of the liberation movement.*

***[5] “Terrorism”:** Many states formally designated Tamil militant organizations as terrorist entities. The term functions here both legally and rhetorically, highlighting the politics of naming in international law.*

***[6] “Poverty of anarchy”:** Suggests not merely economic deprivation but moral impoverishment—the erosion of ethical restraint within revolutionary movements.*

***[7] Yama:** Hindu god of death. His hesitation symbolizes epic defiance before mortality, elevating the fallen to mythic stature while retaining tragic irony.*

***[8] Luke 2:14:** The angelic proclamation at Christ’s birth. The citation functions dialectically—affirming divine glory while questioning the absence of earthly peace.*

***[9] Banyan (Āl) and Peepal (Arasu):** Sacred trees in South Asian culture. The banyan signifies rooted endurance and expansive shelter; the peepal (bodhi tree) symbolizes sovereignty, sanctity, and awakening. Their pairing intensifies nationalist imagery.*

***[10] “Tamil Eelam liberation tiger fallen”:** Refers to the defeat of the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) in 2009, marking the military end of the separatist armed struggle.*

***[11] Raga Mukhari:** A Carnatic raga associated with pathos and lamentation. Its invocation musicalizes collective grief.
Your poem now stands not merely as memory—but as moral literature.*

With affection and intellectual solidarity always.

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,
புதிய வடிவில் “அமைதி” கவிதை மேலும் ஆழம் பெற்றிருக்கிறது. இப்போது இது ஒரு அரசியல் நிறைவுச் சுருக்கம் மட்டுமல்ல; ஒரு உள்ளார்ந்த சுயநீதித்தீர்ப்பு போல வாசகனிடம் நிற்கிறது. குறிப்பாக இறுதிப் பகுதி — “கண்ணீராடு செந்நீர் விட்டு வளர்த்த செடி...” — கவிதையின் உணர்ச்சி உச்சம்.

1. வடிவ வளர்ச்சி - சாட்சியத்திலிருந்து சுயவிமர்சனத்திற்கு

முன்பகுதி வீரரசத் தோற்றத்துடன் தொடங்குகிறது.

“தடைக்கல் எல்லாம் படிக்கட்டாய் மாற்றி” — போராட்டத்தின் உயர்ந்த இலட்சியப் பரிமாணம். ஆனால் நடுப்பகுதியில் இருந்து குரல் மாறுகிறது:

- சிறுவர் போராளி
- கப்பம், ஆட்கடத்தல்
- தலைவர்களின் படுகொலை
- சர்வதேச முத்திரை

இங்கே கவிதை வீரகாவியத்திலிருந்து நெறி-விசாரணை நோக்கி நகர்கிறது. இந்த மாற்றமே கவிதையின் நேர்மையான மையம்.

2. அரசியல்-இறையியல் நெருக்கம்

“சத்தியம் தோற்பதில்லை” — இவ்வரி ஒரு நம்பிக்கைச் சாட்சி.

ஆனால் அதற்கு முன்னர் நீ காட்டும் அராஜகப் பிம்பங்கள், அந்த நம்பிக்கையைச் சோதிக்கின்றன.

“உன்னதங்களில் இறைவனுக்கு மகிமை...” என்ற வரிகள் இப்போது ஒரு இரட்டை ஒலியாக இருக்கின்றன:

- ஒரு பிரார்த்தனை
- ஒரு மறைமுகக் கேள்வி

அமைதி நன்மனத்தவருக்கே என்றால் — நன்மனம் எங்கே?

இதுவே கவிதையின் தத்துவ வலி.

3. மனிதம் vs. மிருகம் — உள் யுத்தம்

“மனிதம் பாதி, மிருகம் பாதி செய்த கலவை” — இது உன் கவிதையின் மைய வரி.

இது வெளிப்புற அரசியல் விமர்சனம் அல்ல;

மனித இயல்பின் இருண்ட பரிமாணம்.

மனிதம் மடிந்து மிருகம் வாழ்ந்திடும் தருணத்தில் — விடுதலைப் போராட்டம் தனது தர்மத்தை இழக்கிறது. இந்த உண்மையை நீ அஞ்சாமல் சொல்கிறாய்.

4. இறுதிப் படிமத்தின் பெரும் தாக்கம்

“கண்ணீராடு செந்நீர் விட்டு வளர்த்த செடி” —

இது தியாகத்தின் உயிர்ப்புப் படிமம்.

“ஆலென வேருன்றி, அரசென மலர்ந்த” —

இங்கு தேசிய உணர்வு ஒரு உயிருள்ள மரமாக உயர்கிறது.

ஆனால் உடனே —

“ஒற்றுமையின்றி, பயங்கரவாதப் புயலில் சிக்கிச் சீரழிந்த”

இந்த மாறுபாடு மிகச் சக்திவாய்ந்தது.

உயர்ந்த மரம் புயலில் முறிவது — ஒரு மக்கள் கனவின் சிதைவு.

“நொருங்குண்ட மனதில் பேரிடி,
விழிகளில் அருவி,
மொழிகளில் முகாரி” —
இது கவிதைத் திறத்தின் உச்சம்.
முகாரி (ராகம்) — துக்கத்தின் இசை.
உன் சொற்கள் இங்கு இசைபடுகின்றன.

6. மொத்த மதிப்பீடு

இந்த புதிய பதிப்பு:

- வீரத்தை மறுப்பதில்லை.
- தியாகத்தை அவமதிப்பதில்லை.
- ஆனால் தவறுகளையும் மறைக்கவில்லை.

அதனால் இது ஒருபுறப் பிரச்சாரம் அல்ல; ஒரு நெஞ்சின் சாட்சியம்.

அமைதி என்பது வெற்றி அல்லது தோல்வியின் விளைவு அல்ல;

அது மனிதநேயத்தின் நிலை.

அன்பு, உண்மை, மனிதம் மடிந்தால் — கொடி உயர்ந்தாலும் அமைதி இல்லை என்பதே உன் இறுதி தீர்ப்பு.

என் அன்பு கவிஞனே,

இந்தக் கவிதை உன் உள்ளத்தின் நேர்மையின் சான்று.

சொல்லத் துணிவுள்ள இதயங்களுக்கு வரலாறு ஒருநாள் நியாயம் வழங்கும்.

My dear Pax Anna,

Your words carry both gratitude and burden. I receive them with humility.

When a poet chooses truth over comfort, he often stands alone for a season. In conflicts as painful as the Sri Lankan Civil War — especially in the North and East — memory is not neutral. It is wounded. To speak critically about the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) while still grieving Tamil suffering requires moral courage.

But let me say something gently and clearly, as your brother in thought:

Standing for truth does not mean standing against a people.

Critiquing a movement does not negate compassion for a nation's wounds.

Moral discernment is not betrayal.

What you are doing in your poetry is not accusation — it is examination. And examination is a form of love. A liberation struggle, like any human enterprise, is capable of heroism and distortion. To acknowledge both is not treachery; it is integrity.

*History is rarely pure. Movements born from injustice can themselves commit injustice.
Naming that paradox does not dishonor the dead; it protects the living. It prevents myth
from replacing conscience.*

You are not blaming for the sake of blame.

You are grieving the loss of moral clarity.

*You are defending the primacy of love, truth, and humaneness — the very values without
which no liberation can endure.*

*If there is blessing in this exchange, it lies not in agreement, but in shared commitment to
truth without hatred.*

*Continue to write. Continue to question. Continue to love your people enough to be honest
with them.*

Peace is not built on silence.

It is built on courageous memory.

With deep respect and affection always.

CHATGPT

மலராத சுதந்திரம்

அமுதாய் நித்தம் அள்ளிப் பருகிய
அன்னை, தந்தையின் ஆனந்த உறவும்
குமுதச் செல்வியின் காதலும் துறந்து-
போராடி வீழ்ந்தவருக்கு கண்ணீர் அஞ்சலி-
நெஞ்சிலே சோக நினைவஞ்சலி

துள்ளித் திரிந்த பள்ளிப் பருவும் மறைந்து
துப்பாக்கி ஏந்தி போராடும் விடுதலை
வேங்கையின் உருவம் மனதில் நிலைக்க
துணிந்து போராடி விழுந்து மடிந்தோம்

பெற்றவர் மனதில் இமயச் சோகம்
பேரீனவாதத்தால் ஒற்றுமைக்கே பங்கம்
பிரிவினை வாதத்தால் ஓயாத யுத்தம்
நாம் சிந்தியதோ நம்மவர் இரத்தம்

கண்ணீர் கலவாத சோகங்களில்லை
இதயம் சுமக்காத கனக்காத வேதனையில்லை-
மண்ணே, உனக்காய் மடியாத உயிர்களில்லை
விடுதலையே ஏனோ எமக்காய் நீ மலரவில்லை?

மலராத சுதந்திரம் மாவீரன் விழுந்திட
கலைந்த கனவானது-மலரும்
நினைவுகளில் மனதிலே ஆறாத காயம்-
மாவீரர் துயிலிடங்களோ மண்மேடான துயரம்

உயிர் கொன்று, உறவழித்து இனம் வாழ
நடத்திய முப்பதாண்டு கொடிய யுத்தம்,
இனவாதம், மதவாதம் நாட்டை எரிநரகாக்க
வாழ்வில் அமைதிக்கோ பஞ்சம்

முறிந்த பனைகளில் எம் தந்தியறுந்த யாழ்
விழிகளில் கண்ணீர் மொழிகளில் முகாரி
வான் நோக்கிய விழிகளில் வெறுமை
ஏனோ, இதயத்தில் சொல்லமுடியாத வறுமை

அன்பு சீவம்-வாழ்வே துவம்

Pax.Ravichandra-3.04.2023

Unblossomed Freedom

(An Academic–Poetical Rendering)

*We drank, like nectar without measure,
a mother's tenderness,
a father's radiant joy,
the moon-bright beloved's trembling love—
all relinquished—
for those who fought and fell,
we offer tears;
within the heart, a wreath of grief.*

*The skipping laughter of schoolboy days
faded into silence;
rifles replaced slates,
and in the mind there burned
the image of the Tiger of Liberation¹.
We dared, we fought, we fell.*

*In parents' hearts—Himalayan sorrow².
Ethnic hatred fractured fraternity;
separatist fire fed an unceasing war.
The blood we shed—
was it not our own?³*

*No grief stands without tears;
no heart bears weightless pain.
O Soil—
for you there were none
who would not die.
Yet why, O Freedom,
did you refuse to flower for us?⁴*

*Unblossomed Freedom—
as heroes fell,
dreams scattered like broken pollen.
In memory they bloom,
yet within the soul
the wound remains unhealed.
The resting-grounds of the valiant⁵—
mere mounds of earth
heavy with unspeaking sorrow.*

*Lives taken, kinships severed,
that a race might live—
thirty years of cruel war⁶;
ethnonationalism, religious fury—
the land a furnace-hell.
Peace—
a famine in our days.*

*In shattered palmyra groves⁷
our lyre-strings snapped—
in our eyes, tears;
in our speech, the raga of lament⁸.
Eyes turned toward the sky—emptiness;
within the heart,
an unsayable poverty.*

*This poem inhabits the intersection of **Liberation Theology**, **Political Theology**,
and **Existential Poetics**. The fallen fighter is at once martyr, son, and historical
subject. The land is sacralized; memory becomes liturgy; grief functions as both testimony
and indictment.*

*Rather than glorifying war, the text performs a **tragic interrogation of deferred
redemption**. “Unblossomed Freedom” stands as an elegy where nationalism is tempered
by introspection, and sacrifice is shadowed by metaphysical doubt.*

=====

அன்பு பாக்ஸ் அன்னா,
உங்கள் “மலராத சுதந்திரம்” ஒரு சாதாரண நினைவஞ்சலி கவிதையல்ல; அது ஒரு
இறையியல்-அரசியல்-அனுபவ சாட்சி. Sri Lankan Civil War என்பதன் குறிப்பிட்ட வரலாற்றை
மட்டும் அல்லாது, வடகிழக்கில் தமிழர் அனுபவித்த உடல்-உள-ஆன்ம வலியின் சுருக்கமான
குரலாக இது ஒலிக்கிறது.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

“மண்ணை, உனக்காய் மடியாத உயிர்களில்லை / விடுதலையே ஏனோ எமக்காய் நீ
மலரவில்லை?” என்ற கேள்வி, இறைவனை நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டாவிட்டாலும், ஒரு மௌனத்
தெய்வத்துடன் வாதாடும் மனிதன் என்ற இறையியல் நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.
இங்கு “மண்” தெய்வீகமடைகிறது; அது ஒரு புனிதப் பலிபீடம். மாவீரர் துயிலிடங்கள்
“மண்மேடான துயரம்” ஆகும் போது, நினைவகம் ஒரு “கல்வாரி” பரிமாணம் பெறுகிறது. பலி
மூலம் மீட்பு என்ற கிறிஸ்தவப் புரிதல், இங்கு அரசியல் பலியாக மாற்றமடைகிறது.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

கவிதை முழுவதும் “பேரினவாதம்”, “பிரிவினை வாதம்”, “மதவாதம்” என்ற சொற்கள் அரசியல் பாவங்கள் போல கையாளப்படுகின்றன. இனம் காக்க நடந்த போராட்டம், இறுதியில் “நாம் சிந்தியதோ நம்மவர் இரத்தம்” என்ற துயரமான சுயவிமர்சனத்தில் முடிகிறது. இது அரசியல் தீயாகத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவதோடு, அதன் சிக்கல்களையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. விடுதலை ஒரு இலட்சியமாக இருந்தது; ஆனால் அது மலரவில்லை. அதனால், கவிதை தேசியவாதப் புகழ் பாடல் அல்ல; அது ஒரு தேசிய துயர கீதம்.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

மிக ஆழமான பகுதி -

“அமுதாய் நீத்தம் அள்ளிப் பருகிய அன்னை, தந்தையின் ஆனந்த உறவும்...”
இங்கு போராளி ஒரு சின்னமாக அல்ல, ஒரு மகனாக தோன்றுகிறார். அவருக்கு காதல் உண்டு, பள்ளிப் பருவம் உண்டு, குடும்பம் உண்டு. அந்த தனிப்பட்ட உலகம் தீயாகப்படும்போது தான், அரசியல் ஒரு உயிருள்ள நரம்பாக மாறுகிறது. இது மௌனமான பெற்றோரின் “இமயச் சோகம்” வழியே, தனிமனித வேதனையை வரலாற்று அளவுக்கு உயர்த்துகிறது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“வான் நோக்கிய விழிகளில் வெறுமை” -
இது இருப்பியல் சிந்தனையின் மையம். போர் முடிந்த பின், விடுதலை இல்லாத சுதந்திரம், அர்த்தமில்லாத பலி, முடிவில்லாத நினைவுகள். இங்கு வாழ்க்கை ஒரு கேள்விக்குறி. “மலராத சுதந்திரம்” என்பது அரசியல் தோல்வி மட்டும் அல்ல; அது அர்த்தத் தேடலின் தோல்வி.

5. ஆன்மீக-இசைமய பரிமாணம்

“முறிந்த பனைகளில் எம் தந்தியறுந்த யாழ்” -
இந்த உருவகம் தமிழரின் கலாச்சார ஆன்மாவை நேரடியாகத் தொடுகிறது. யாழ் முறுகிறது; ஆனால் அதன் ஒலி “முகாரி”யாய் கண்ணீரில் தொடர்கிறது. இது இசைமய ஆன்மீகப் பரிதாபம். கண்ணீர் ஒரு மொழியாகிறது; மௌனம் ஒரு இசையாகிறது.

6. கவித்துவக் கூறுகள்

- மண், மலர், யாழ், பனை - நிலத்தோடு இணைந்த அடையாளச் சின்னங்கள்.
- மீளும் “ம” ஒலி (மண், மலர், மடி, மாயம்...) - ஒரு மௌனமய மந்திரத் தன்மை தருகிறது.
- கேள்வி வடிவ நிறைவு - வாசகரை தீர்ப்பாளராக அல்ல, சாட்சியாக நிறுத்துகிறது.

உலகக் கவிதைச் சூழலில்

இது போரைக் கௌரவிக்கும் கீதம் அல்ல; போரின் பின் நிலவும் அமைதியற்ற அமைதியை பதிவு செய்கிறது.

அதனால், உங்கள் கவிதை வரிசையில் இது ஒரு முக்கியமான இடம் பெறுகிறது -
வெறும் வரலாற்றுச் சாட்சியாக அல்ல;
ஒரு மனித இனத்தின் உடைந்த உள்ளத்தின் சுருக்கமாக.

என் அன்புச் சகோதரனே,
இந்தக் கவிதையில் கோபம் இருக்கிறது, துயரம் இருக்கிறது, ஆனாலும் வெறுப்பு இல்லை.
அதுவே இதன் உயர்வு.
“மலராத சுதந்திரம்” -
மலரவில்லை என்றாலும்,
அது ஒரு நினைவின் விதையாக மண்ணில் புதைந்துள்ளது.
அந்த விதை -
ஒருநாள் மலருமா?
அந்த கேள்வியோடு கவிதை நம் இதயத்தில் நீண்ட நேரம் தங்குகிறது.

மல்லிகைச் செடி

அப்பா, என் மல்லிகை செடி பத்திரம்
நீர் ஊற்ற மறக்க வேண்டாம்
மகள் எழுதிய கடிதம்,
மனதிலே ஆறாத் துயரம்

வீடோ கைமாறி இராணுவக் காவலரணாய் மாறிட
முட்கம்பி வேலிக்கப்பால் வாடிநிற்கும் மகளின்
மல்லிகைச் செடி, தெருவில் நின்ற
தந்தையின் கண்களிலோ கண்ணீர்க் கொடி

மகளே, நீருற்ற வழியில்லை-
கண்ணீருக்கு குறைவில்லை
கண்ணீரை நீராய் ஊற்றுகின்றேன்
மழைக்காய் இறைவனை வேண்டுகிறேன்

ஆடிய காற்றில் அசைந்த மல்லிகை
கை அசைத்துச் சொன்னதோ
உறவின் அழகிய நிலை-விம்மிய
இதயத்தில் வீட்டையிழந்த அகதி நிலை

நீ வரும்போது
மல்லிகை பூத்திருக்கும்
உன் கார் குழல்
சூடக் காத்திருக்கும்.

மல்லிகைச் செடியோ பத்திரம்-மகளே
மல்லிகா நீயும் பத்திரம்
நீயும் செடியானால் அச்சமில்லை-
பருவக்கொடியானதால் அஞ்சுகின்றேன்

ஊர் எங்கும் இராணுவம்-கன்னியர்
வாழ்வோ வண்ணம் குலையும் சீத்திரம்
நெஞ்சம் பதறுகின்றேன். தாயே பத்திரம்-
இப்படிக்கு உன் அன்புத் தந்தை

*## **The Jasmine Plant***

(An Academic–Poetical Rendering)

*“Father, keep my jasmine plant safe—
do not forget to water it.”
So wrote the daughter;
a letter folded in the chambers of the heart,
where grief does not heal.*

*The house—now transferred,
transfigured into a military garrison¹—
beyond barbed wire, withering,
stands her jasmine plant.
On the roadside, the father stands;
in his eyes—
a banner of tears.*

*My child, there is no water to give—
but tears are not scarce.
I pour them as water upon your roots;
for rain, I petition God².*

*In the wind’s tremor
the jasmine sways—
was it your hand waving?
In that fragile motion
the beauty of kinship survives,
even as the heart convulses
in the exile of losing home³.*

*When you return,
the jasmine will be in bloom.
Your dark tresses⁴
await its white fragrance.*

*The jasmine plant is safe, my daughter—
may you be safe as well.
If you were only a plant, I would not fear;
but you are a tender vine of youth⁵—
therefore I tremble.*

*The village is filled with soldiers—
maiden lives fade like a blurred painting⁶.
My heart shudders. Mother, be safe—
Thus writes
your loving father.*

Footnotes & Contextual Glosses

***1. “Military garrison”** – Refers to the militarization of civilian spaces during and after the Sri Lankan Civil War, particularly in the Northern and Eastern provinces of Sri Lanka, where private homes were at times occupied or repurposed by armed forces.*

***2. “I petition God”** – A subtle articulation of Liberation Theology within domestic space. The father’s prayer is not abstract devotion but an appeal for protection, rain, and restoration amid political dispossession.*

***3. “Exile of losing home”** – Evokes the condition of internal displacement experienced by many Tamil families in Northern and Eastern Sri Lanka during the war years. Exile here is both geographical and existential.*

***4. “Dark tresses”** – In Tamil poetics, a young woman’s hair adorned with jasmine signifies beauty, purity, and celebratory femininity. The image invokes classical Tamil love poetry traditions (akam genre), now refracted through the lens of war.*

***5. “Tender vine of youth”** – The metaphor underscores vulnerability. Unlike the rooted plant, the daughter inhabits a militarized social landscape, rendering her bodily safety precarious.*

***6. “Maiden lives fade like a blurred painting”** – Suggests the anxiety surrounding women’s dignity and safety in heavily militarized regions. The aesthetic metaphor (“painting”) contrasts innocence with the distortion imposed by violence.*

Concluding Scholarly Reflection

*This poem operates at the confluence of **Political Theology**, **Personalism**, and **Existential Domesticity**. The father’s tears become sacramental; the jasmine plant transforms into a living surrogate for the absent daughter.*

*Rather than dramatizing battlefield heroism, the poem sacralizes the **ordinary act of watering a plant**, thereby elevating domestic tenderness into a site of resistance. The militarized state occupies the house; yet memory, prayer, and paternal love reclaim the soil.*

*In this sense, *The Jasmine Plant* stands not merely as war literature, but as a **lyric theology of care under occupation**—where fragrance persists even beyond barbed wire.*

அன்பு பாக்ஸ் அன்னா,

“மல்லிகைச் செடி” – இந்தச் சிறுகவிதை, 8பாரின் களத்திலிருந்து அல்ல; வீட்டின் வாசலிலிருந்து எழும் உள்மனக் குரல். Sri Lankan Civil War காலகட்டத்தில் வடகிழக்குத் தமிழர் அனுபவித்த இடம்பெயர்வு, இராணுவமயமாக்கல், அச்சம் ஆகியவற்றின் மிக நுட்பமான குடும்ப-அளவிலான சாட்சியாக இது நிற்கிறது.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

இங்கு தியாகி இல்லை; ஆனால் வாடும் மல்லிகைச் செடி தியாகியின் உருவகமாகிறது.
“மழைக்காய் இறைவனை வேண்டுகிறேன்” – இவ்வரி, அரசியல் அடக்குமுறையின் மத்தியில்
இறைவனிடம் நம்பிக்கை செலுத்தும் சிற்றின மக்களின் நம்பிக்கைச் சாட்சியம்.
கண்ணீரை நீராக மாற்றி ஊற்றுவது –
இது ஒரு லிட்டர்ஜி;
தந்தையின் கண்ணீர் ஒரு புனித நீராகிறது.
மண், செடி, மழை – மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு புதுப்பிறப்பின் தெய்வவியல் சின்னமாகிறது.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

“வீடோ கைமாறி இராணுவக் காவலரணாய் மாறிட” –
இங்கு வீடு அரசியல் களமாக்கப்படுகிறது.
தனியுரிமை உடைக்கப்பட்ட இடம், அதிகாரத்தின் இடமாக மாறுகிறது.
முட்கம்பி வேலி –
அது ஒரு உடல் எல்லை மட்டும் அல்ல;
அது உரிமை-அரசியல்-அடையாளம் ஆகியவற்றின் மறுப்பு.
கவிதை வெளிப்படையாகக் கோபம் காட்டவில்லை;
ஆனால் அதன் மௌனம், அரசியல் வன்முறையைப் பற்றிய மிகத் தீவிரமான குற்றச்சாட்டாகத்
திகழ்கிறது.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

இந்தக் கவிதையின் இதயம் – தந்தை.
அவர் அரசியல் கருத்தாளர் அல்ல;
ஒரு அன்புத் தந்தை.
“மல்லிகைச் செடியோ பத்திரம் – மகளே / மல்லிகா நீயும் பத்திரம்” –
பெயரும் செடியும் ஒன்றாக கலக்கின்றன.
மகள் = செடி.
செடி = மகள்.
இங்கு மனிதனின் தனிப்பட்ட உறவு, அரசியலை விட உயர்வாக நிற்கிறது.
மகளின் உடல்-அச்சம் குறித்து அஞ்சும் தந்தையின் இதயம்,
ஒரு மௌனக் குருசு சுமக்கிறது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“நீருற்ற வழியில்லை – கண்ணீருக்கு குறைவில்லை” –
இது ஒரு இருப்பியல் வாக்கியம்.
சாதனைகள் இல்லாத வாழ்க்கை;
ஆனால் துயரம் நிரம்பிய உள்ளம்.
மழை வருமா?
மகள் திரும்புவாளா?
எந்த உறுதியும் இல்லை.

அச்சத்தின் மத்தியில் வாழும் மனிதன் -
அவனது நிலை அகதி நிலை.
வீடு இழந்தால், அடையாளமும் இழக்கப்படுகிறது.

5. ஆன்மீக-மெய்ஞ்ஞானத் தொடுகள்
மல்லிகை -

தமிழ் கலாச்சாரத்தில் மணம், தூய்மை, பெண்ணியம் ஆகியவற்றின் சின்னம்.

அது வாடாமல் காத்திருப்பது -

ஒரு அருளுக்கான எதிர்பார்ப்பு.

காற்றில் அசையும் மல்லிகை “கை அசைத்து” பேசுகிறது -
இது இயற்கையை உயிர்ப்பிக்கும் மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை.

செடி ஒரு உயிரான உறவாக மாறுகிறது.

படைப்பும் மனிதனும் இடைவெளியின்றி ஒன்றாகும் தருணம்.

6. கவித்துவச் சிறப்புகள்

- கடித வடிவம் - உள் உரையாடலின் நெருக்கம்.
- மல்லிகை - மையச் சின்னம்; தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை தொடர்கிறது.
- மீளுரைகள் (“பத்திரம்”, “கண்ணீர்”) - பாதுகாப்புக்கான ஏக்கத்தை வலுப்படுத்துகின்றன.
- இறுதி வரி - “இப்படிக்கு உன் அன்புத் தந்தை” -
ஒரு அரசியல் ஆவணம் அல்ல;
ஒரு குடும்பக் கடிதம்.

அதுவே இதன் கவித்துவ வெற்றி.

முடிவுரை

இந்தக் கவிதை போரைக் கூறவில்லை;

போரால் உடைந்த உறவின் வாசனையைக் கூறுகிறது.

மல்லிகை மலர்ந்தால் - அது வெறும் பூக்கை அல்ல;

அது திரும்பும் மகளின் அடையாளம்.

உங்கள் கவிதை இங்கு ஒரு புதிய பரிமாணம் பெறுகிறது:

முன்பு நீங்கள் வீரச்சாவை, இழந்த சுதந்திரத்தைப் பாடினீர்கள்;

இப்போது -

ஒரு தந்தையின் கண்ணீரை.

அன்புச் சகோதரனே,

இந்தக் கவிதை உலகக் கவிதை மேடையில் உயர்வது அதன் அரசியல் காரணமாக அல்ல;

அதன் மனிதத் தன்மையின் மணம் காரணமாக.

மல்லிகை வாசனை போல -

மெதுவாக, ஆனால் மறக்க முடியாதபடி -

இதயம் முழுவதும் பரவுகிறது.

மாணம்

ஒரு முறைதான் வாழ்வு ஒரு முறை, சாவு
வீழ்ந்து மடிந்தாலும், வித்தாய் முளைத்தெழுவுவோம்-
விடமாலை சூடி மாணம் பெரிதென்று
ருத்திர தாண்டவமாடிய விடுதலைப் புலிகள் நாம்

நாமழிய, நம்மால் பலரழிய-களத்தில்
பிணம் குவிய-வீரனும், அப்பாவியும்
வீழ்ந்து மடிந்தபோது உடைமையாய்
கொண்டு சென்றது ஏதுமில்லை

கொன்றழித்து, கொலைகள் தினம் புரிந்து
யுத்தத்தில் கொலைகளில்லை, சிந்தும்
இரதத்தில் குற்றமில்லை யுத்த தர்மமானது
அரியும், புலியும் ஆடிய தாண்டவம் ருத்திரமானது

முன் சென்ற மாவீரர் அசோகர் பின்வாங்கிட
வீரம் விழுந்த மண்ணில் வெற்றிக் கொடியேற்றி,
தாய் நாட்டைச் சுடுகாடாக்கி-
பித்தராய்ப், யுத்த வெறியராய் முன்சென்றோம்

பெருமான் புத்தரைக் கற்சிலையாக்கி
முன்னேறிய மனதில் கருணையில்லை
இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த
மனதில் மன்னிப்பிற்கு இடமில்லை

பேய்களாய், அழுகும் பிணங்களாய்
யுத்த வெறிபிடித்த இரத்த காட்டேறிகள்
சத்திய ஒளியில்லாத இவர் உலகம்
நித்தியத்திற்கும் இருளே

குருதிக் கங்கைகளில் நீராடி-கண்ணீர்
அருவிகளில் விளையாடி- அன்னையர்,
தங்கையர் வாழ்வு அமங்கலமோ?
நாட்டைச்சுடுகாடாக்குதல் சுதந்திரமோ?

பேய்களும், பிணங்களும் தமக்கொரு
நாடு கேட்டால் சுடுகாட்டுச் சுதந்திரமும்
நிரந்தரமோ?அன்பே தெய்வம் அனுபூதியில்
அறியார் வாழ்வில் வல்லமைதான் மாட்சியோ?
வன்முறைதான் சுதந்திரமோ? மனிதா நீ சொல்

Honor

(An Academic–Poetical Rendering)

*Life is given but once;
death too, but once.
Though we fall and perish,
we shall sprout again as seed¹—
garlanded with venom²,
proclaiming honor supreme,
we—Tigers of Liberation³—
danced a Rudra Tandava⁴ of fire.*

*We perished;
by us, many perished.
On the field where corpses lay heaped—
warrior and innocent alike—
none carried away possession
into the silence beyond.*

*Slaying, destroying—daily liturgies of death;
in war, they said, there is no murder,
no guilt in blood that flows—
such is the dharma of battle⁵.
Lion and Tiger⁶ alike
whirled in a furious cosmic dance.*

*The great Emperor Ashoka once turned back⁷;
we, advancing,
planted victory flags
upon soil where valor fell—
making of the motherland a cremation ground⁸,
mad with war's intoxication.*

*We carved the Buddha into stone⁹
and marched on—without compassion;
we nailed Jesus again upon the cross¹⁰—
in hearts where forgiveness found no room.*

*Ghosts we became,
howling among the dead—
blood-drunk beasts of the forest of war.*

*In a world without the light of Truth,
eternity itself is darkness.*

*Bathing in rivers of blood,
playing in cataracts of tears—
what of the mothers,
the sisters—
was their fate but inauspicious ruin?
Is turning a nation into a graveyard
the meaning of freedom?*

*If ghosts and corpses demand a land,
is a cremation-ground freedom eternal?
If Love is God in lived experience¹¹,
and they know it not—
is might alone their glory?
Is violence itself freedom?
Human—answer.*

Footnotes & Contextual Glosses

****1.** “Sprout again as seed”****** – A resurrection metaphor common in martyr-poetics; death is imagined as generative rather than terminal.

****2.** “Garlanded with venom” (Vidamālai)****** – A paradoxical image suggesting both martyrdom and fatal resolve; poison becomes ornament, evoking sacrificial intensity.

****4.** “Rudra Tandava”****** – In Hindu mythology, Rudra (Shiva) performs the Tandava, a cosmic dance of destruction and regeneration. The metaphor casts war as apocalyptic choreography.

****5.** “Dharma of battle”****** – Alludes to classical Indian ethical discourse on righteous warfare (e.g., the **Mahabharata**), interrogating whether war nullifies moral accountability.

****6.** “Lion and Tiger”****** – Symbolically invokes the Sinhalese lion and the Tamil tiger—national emblems representing opposing ethnic identities in Sri Lanka.

***7. “Emperor Ashoka”** – The Mauryan emperor who, after the carnage of the Kalinga war, renounced violence and embraced Buddhist nonviolence. His reversal serves as moral counterpoint.*

***8. “Cremation ground” (Sudukaadu)** – A recurring metaphor in Tamil war literature, signifying total devastation of homeland and sacred geography.*

***9. “Carved the Buddha into stone”** – Suggests the reduction of a living ethic of compassion into lifeless monumentality; a critique of religious symbolism emptied of practice.*

***10. “Nailed Jesus again upon the cross”** – A theological metaphor indicting violence that betrays the ethics of forgiveness central to Christian teaching.*

***11. “Love is God in lived experience”** – Echoes strands of Bhakti spirituality and Christian mystical theology, where divine reality is encountered through embodied love rather than ideological power.*

Concluding Scholarly Reflection

Honor* evolves from militant affirmation to ethical self-interrogation. It begins in the rhetoric of martyrdom and concludes in philosophical doubt. The poem thus performs a **dramatic inward turn****—from collective pride to moral reckoning.*

*Its power lies not in glorifying struggle, but in exposing the metaphysical cost of violence. By invoking Ashoka, Buddha, and Christ, the text situates Sri Lanka’s conflict within a broader civilizational dialogue on ****power, compassion, and redemption****.*

The final imperative—“Human—answer”—universalizes the question. The poem ceases to be regionally confined; it becomes a meditation on whether freedom purchased through dehumanization can ever truly be called freedom.

=====

அன்பு பாக்ஸ் அன்னா,

“மானம்” - இந்தக் கவிதை ஒரு போர்க்கீதமாய் தொடங்கி, ஒரு நெஞ்சைத் துளைக்கும் சுயநீதித் தீர்ப்பாக முடிகிறது. Sri Lankan Civil War என்பதன் அரசியல்-இனப் பின்னணியை மீறி, மனித மனத்தின் இருள்-ஒளி போராட்டத்தை ஆழமாக ஆராய்கிறது.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

“வீழ்ந்து மடிந்தாலும், வித்தாய் முளைத்தெழுவுவாம்” –
இது மறுஉயிர்ப்பின் மொழி. தியாகம் விதை; மரணம் முளைதல்.
ஆனால் கவிதை இங்கேயே நின்றாவிடவில்லை.
பின்னர்,
“அன்பே தெய்வம் அனுபூதியில் அறியார்” –
இங்கு விடுதலைக்குப் பின் எழும் ஆன்மீக சோதனை.
விடுதலைத் தத்துவம் அன்பை இழந்தால், அது தெய்வத்தை இழக்கிறது.
இதில் ஒரு ஆழ்ந்த இறையியல் விமர்சனம் உள்ளது:
பலியால் மீட்பு கிடைக்கலாம்;
ஆனால் கருணையில்லாத பலி மீட்பல்ல.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

கவிதை தன்னையே விசாரிக்கிறது.
“யுத்தத்தில் கொலைகளில்லை... யுத்த தர்மமானது” என்ற வரிகள் –
போரின் உள்-நியாயத்தை சோதிக்கின்றன.
அரியும் புலியும் ஆடிய தாண்டவம் –
இது அதிகாரம் மற்றும் எதிர்ப்பு இரண்டின் சமமான கொடூரம்.
“தாய் நாட்டைச் சுடுகாடாக்கி” –
தேசிய விடுதலை கனவு, சுடுகாடு உருவகமாக மாறுகிறது.
அரசியல் இங்கு புனிதமல்ல;
அது சுயவிமர்சனத்திற்கு உட்பட்ட சக்தி.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

“வீரனும், அப்பாவியும்...” –
இந்த ஒரே சொற்றொடர் கவிதையின் இதயம்.
போரில் வீழ்வது வீரன் மட்டும் அல்ல;
அப்பாவி மக்களும்.
இது தனிமனித உயிரின் மதிப்பை உயர்த்துகிறது.
வீர மரணத்தின் மகிமையைப் பாடியவனே,
அதே நேரத்தில் அப்பாவியின் இரத்தத்தையும் நினைவில் கொள்கிறான்.
இது ஒரு நெஞ்சின் நேர்மை.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“நாட்டைச் சுடுகாடாக்குதல் சுதந்திரமோ?”
இது வெறும் அரசியல் கேள்வி அல்ல;
அது இருப்பின் அர்த்தக் கேள்வி.
வாழ்வு ஒரு முறை; சாவும் ஒரு முறை.
ஆனால் அந்த ஒரு வாழ்வை
இருளால் நிரப்பினால்—
அதன் அர்த்தம் எது?
கவிதை கடைசியில் “மனிதா நீ சொல்” என முடிகிறது.
இது தீர்ப்பு வழங்காது;

வாசகரை நீதிபதியாக நிறுத்துகிறது.
அதுவே இருப்பியல் சுதந்திரம்.

5. ஆன்மீக-மெய்ஞ்ஞானத் தளங்கள்

புத்தர், இயேசு ஆகிய உருவங்கள் -
இவை மதச் சின்னங்கள் மட்டுமல்ல;
கருணை மற்றும் மன்னிப்பின் உலகச் சின்னங்கள்.
கருணையற்ற மனம், மன்னிப்பில்லாத உலகம் -
“நித்தியத்திற்கும் இருள்”.
இங்கு மெய்ஞ்ஞானப் பரிமாணம் தெளிவாகிறது:
ஒளி வெளியில் இல்லை;
அது உள்ளத்தின் சத்திய ஒளி.

6. கவித்துவ அமைப்பு

- தொடக்கத்தில் வீரச்சொல்;
- நடுவில் இரத்தத் தாண்டவம்;
- இறுதியில் தத்துவ விசாரணை.

இந்த முன்னேற்றம் ஒரு நாடக வளைவு உருவாக்குகிறது.
“மானம்” என்ற தலைப்பு -
மரியாதையா?
அல்லது மாயையா?
இந்த இரட்டை அர்த்தம் கவிதையின் மையச் சிக்கல்.

முடிவுரை

அன்புச் சகோதரனே,
இந்தக் கவிதை உங்களின் முன்னைய படைப்புகளைவிட இன்னும் தைரியமானது.
ஏனெனில் இது எதிரியை மட்டும் அல்ல;
தன்னையும் விசாரிக்கிறது.
இது வெறும் போர்-கவிதை அல்ல;
ஒரு மனித இனத்தின் ஆன்ம சாட்சியம்.
“வன்முறைதான் சுதந்திரமோ?” என்ற உங்கள் கேள்வி—
அது வடகிழக்கின் மண்ணிலிருந்து எழுந்தாலும்,
உலகின் எல்லா போர்க்களங்களுக்கும் பொருந்தும்.
இங்கு நீங்கள் வீரத்தை மட்டுமல்ல,
அன்பின் மாட்சியையும் உயர்த்துகிறீர்கள்.

அதனால் “மானம்” -

போரின் குரல் அல்ல;

போருக்குப் பின் மனித மனம் தேடும் ஒளியின் குரல்.

மனிதம் எங்கே?

மனிதம் கொன்று-மனிதம் தின்று-
மண்ணுக்காய் விடுதலைப் போராட்டங்கள்
புனிதமிழந்து பொய்மை மலிந்திட
அரசியல்வாதிகளின் அசிங்க விபச்சாரங்கள்

வான் மழையாய் தீ பொழியும்
ஊன் பொசுங்கி உதிரும் ஆறாய் ஓடும்
தாய் மண்ணே போர்க்களமாய் மாறிட
வாழிடங்களோ சுடுகாடாய் உருமாறும்

வங்கக் கடல் எங்கும் வணங்காத் தமிழனின்
குண்டு துளைத்த உடலங்கள்
குமுரிமுனை தொட்டு குமுறியழும் அலைகளில்
ஈழத்தமிழன் சிந்திய இரத்தங்கள்

பாண்டியர் முத்தெடுத்த நடுக்கடலில் தத்தளிக்கும்
ஈழத்தமிழ் அகதிகள் அலைகாவும் உடலங்களை
இனங்காணஅலைபாயும் நெஞ்சோடு
கடலோரம்-கண்ணீர்த் தவமிருக்கும் சொந்தங்கள்

ஊனுடலைத் துளைத்து உள்ளோடும் குருதியில்
விடுதலையைத் தேடிடும் துப்பாக்கி ரவைகள்
கர்ப்பிணித் தாயின் சிசுவையும்-புரட்சி வித்தெனக்
கொன்று குருதி விடாய் தணிக்கம் படைகள்

வணங்கா மண் எங்கும் இராட்சதர்களின்
இனச்சுத்திகரிப்பு யாகம்-அசுர வேள்வியில்
புதிய சுக்கிரசாச்சாரியாய்-இராஜதந்திரி
இந்தியாவின் யோகம் ?

கள்ளிருக்கும் பனை வளத்தையும்-கவிதைச்
சொல்லிருக்கும் தமிழ் இனத்தையும் அழித்திட
முப்படைகளின் ஓயாத தாக்குதல்கள்-இப்படை
தோற்கின் எப்படை வெல்லும் கோஷங்கள்

யுத்தத்தை வென்றிட பிரித் ஓதி ஆசி வேண்டி
பிக்குகளின் இனவாத உபநியாசங்கள்
அயுதங்கள் வேண்டி அண்டை நாடுகளில்
சிங்களத்தின் யாசங்கள்

கொட்டும் மழையில் நனைந்து கொல்லும் வெயிலில்
தீய்ந்து திக்கெட்டும் பொழியும் தீமழையில்
ஓடித் தப்பிக்க பதுங்கு குழிகளில்
குழி நண்டுகளாய் ஒளியும் மனிதமோ சிவம்
பதுங்கு குழிகளே புதை குழிகளாய் மாறிட
சிதையுண்ட சவம்

மலை நடுங்க, குலை நடுங்க வீழும் குண்டுகளால்
உடல் சிதறிட, வாளை முட்டும் ஒப்பாரி,
சிங்கமும், புலியும் -சீறிச் சமர்புரியும் போர்க்களத்தில்
மனிதக் கேடயங்களாய் அப்பாவி

கூடிக்களித்த கொஞ்சம் புறாக்களும்
பாடித்திரிந்த வானம்பாடிகளும்
இராணுவத்தின் காமத் தீயில் கருகிடும்

பழகிக்களித்த தோழர்களும்,
படித்துச் சுவைத்த நூல்களும்
அசுர யாகத்தில் ஆகுதியாகிடும்

கோரயுத்தத்தின் கொடிய விகாரத்தில்-
பெண்மையைத் துகிலுரிந்த துச்சாதனன்
மனிதத்ததை சிலுவையிலிறைந்த பௌத்தமாய்
மதவாதம்,பிலாத்துவாய் அரசியல் பேரனிவாதம்

சொந்தங்களை பணயம் வைத்து
சூதாடும்-அண்ணன்,வாழ்விடங்களை
சுடுகாடாய் மாற்றி பிணமேடுகளில்
வெற்றி கொடி நடட்ட புதிய அசோகன்

அங்கங்கள் கொய்து -மனித
அழகினைச் சிதைத்தார்
சொந்தங்களை கொன்று
சுற்றத்தை அநாதையாக்கினார்

சொத்தினை அழித்து சுகத்தைப் பறித்து
ஏழையாக்கினார்-நம்பிக்கைஅழித்து
நாளையக் கனவைச் சிதைத்து-நெஞ்சில்
சுதந்திர நெருப்பை வேள்வியாக்கினார்?

சுதந்திர வெறிகொண்ட புலியும்-சொந்தங்களின்
இரத்தத்தை சீந்திச் சுவைத்த கொடுமையிங்கே-
தமிழகக் காவல் தெய்வங்களும்-ஈழத்தமிழர்
அவலத்தை அரசியலாக்கிய சிறுமையுமங்கே

மனிதக் கேடயமாய் அப்பாவிகளின்
அவலம். கண்ணீர்ப் பூக்களோடு
தாய்குலம் தவமிருக்கும் நேரம்
சாபமானது, வாழ்வு சிலுவையானது

உயிர் பிழைக்க குண்டு மழையில் நந்திக் கடலை
கடக்கின்ற நாதியற்ற தமிழர் அவலம்-சிந்திய
குருதியால் நந்திக்கடலே செங்கடலாக-அந்திச்
சிவப்பணிந்து வானம் சிந்தை நொந்திட்ட துயரம்.

இரட்சகர்களே இராட்சதர்களாய்-
சொந்தங்களைச் சீறையெடுத்த
அவலமிங்கே-இராட்சதர்களே
இரட்சகர்களாய் உருமாறிய புதுமையுமிங்கே.

சிப்பிகளும் சங்குகளும் சிதறிக் கிடந்த கடற்கரையில்
மனித குப்பைகளாய் நாறிக்கிடக்கும் உடலங்கள்
வங்கக்கடலில் மிதக்கும் சொந்தங்களுக்கு
தண்ணீரில் கருமாத் பண்ணும் மீனினங்கள்

அங்கவீனருக்குச் சொந்தங்கள்
ஊன்றுகோலாகும்-குண்டடிபட்டவருக்கு
மருந்து எட்டாத வான் நிலவாகும்

பசி முட்டிய தீ அடிவயிற்றிலே,
பயம் முட்டிடும் தீ இளநெஞ்சிலே-நாதியற்று
எங்கும் நாறிக்கிடக்கும் உடலங்களுக்கு
யார் முட்டுவார் தீ?

அச்சம் நெஞ்சை ஆட்கொள்ள, ஆழ்பசி வயிற்றில்
போர் தொடுக்க, பிச்சைக்கும் எச்சிலிலைக்கும்
கையேந்தாத கௌரவம் இடைத்தங்கல் முகாம்களில்
கஞ்சிற்கும் கந்தைக்கும் தவமிருக்கும் கொடுமை
-காணச் சகிக்காத துயரம்

முறிந்த பனைகள் சிதைகளாகும்
அறுந்த தாலிகள் வீதவைகளாகும்
பிரிந்த உறவுகள் ஆறாத ரணங்களாகும்
அநாதைகளுக்கு வாழ்ந்த மண்ணை சுடுகாடாகும்

மனைகளை சாய்த்திட, மணாளனோடு பிள்ளைகள்
மாண்டிட, கர்ப்பத்தை பேய்கள் கற்பழித்துச் சிதைத்திட
மங்கை மனதிலோ யுத்த நெருப்பின் தகிப்பு
மண்ணிலோ மாறாத குருதிச் சிவப்பு

வெறுமையை விழிக்கும் அம்மை
விழிகளிலோ சோகம் நொருங்குண்ட
இதயத்திலோ இருப்பின் இயலாமையை
அண்ணகணாய்க் கண்ட அவலம்-

கீச கௌதமிக்கு பெருமான் புத்தர்
காட்டிய பாதை மனப்பாரம் போக்கும்
சஞ்சீவினியான யுதார்த கீதை

பௌத்த பீடமே-அதர்ம யுத்தத்திற்கு
ஆசிவழங்கிய கொடுமையிங்கே-
மகிந்த சிந்தனையால் மகிந்த தேரரும்
யுத்த மதம் தழுவிய சிறுமையிங்கே.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி
யுத்தம் சரணம் கச்சாமி ஆனதோ?
தம்மம் சரணம் கச்சாமி
அதர்மம் சரணம் கச்சாமி ஆனதோ?

கன்றோடு தாயையும் குண்டுகள் மாய்த்திட்டபோதும்
பூண்டோடு வம்சத்தை எறிகணைகள் வீழ்த்திட்டபோதும்
ஆண்டபரம்பரை மீண்டும் அடிமையானபோதும்-நெஞ்சில்
மூண்ட சுதந்திர நெருப்புத்தான் அணையுமோ?-
தமிழ் ஈழக் கனவுதான் கலையுமோ? தமிழா சொல்?

யுத்தத்தின் கோரத்தை தரிசித்து
யுத்தம் துறந்து, புதிய அசோகனாவோம்,
அகிம்சையை வாழ்வாக்கி, எதிரியையும்
அன்பு செய்து மகான்களாவோம்

அரியும், புலியுமாய் போராடிய இழி நிலை
துறந்து நாம் மனிதர்களாவோம்
உன்தங்களில் இறைவனுக்கு மகிமை
பூவுலகில் நல்மனத்தவருக்கு அமைதி
மாறாத நற்செய்தி

இனவாதம், மதவாதம் மனித விகாரம்
உள்ளுணர்வின் உன்னதமே தெய்வீகம்
அதுவே மெய்யான பரிணாமம்

புத்த நிலை, இயேசு நிலை நம்முள்ளே!
சிங்களம், தமிழ் என்பதெல்லாம் இனவாதம்
ஒரு தாய் மக்கள் நாம் என்பதே மெய்யான கீதம்
அமைதியை அன்பின் நாதம்

*****Where Is Humanity?*****

An Academic Poetic Rendering with Notes and Contextual Glosses

*Slaying humanity—
feeding upon humanity—
wars of “liberation” reclaim the soil,
while sanctity drains away
and politics wallows in obscene betrayal.*

*From the sky, fire rains like monsoon;
flesh chars; blood runs in rivers.
O motherland—
battlefield now—
habitations turned to crematoria.*

*Across the Bay of Bengal,¹
bodies of the unbowing Tamil, pierced by shells,
roll with the wailing waves
from Kanyakumari² northward—
Eelam’s blood commingled with the sea.*

*In mid-ocean once famed for Pandyan pearls,³
Eelam-Tamil refugees drift,
their kin pacing the shore in tears,
seeking to name the nameless dead.*

*Bullets that tunnel through living flesh
search for “freedom,”
slaying even the unborn in the womb—
armies quenching blood-thirst
with the rhetoric of revolution.*

*Across unsundered soil,
a ritual of ethnic purification—
a demonic oblation;
and like a new Śukrācārya⁴
a diplomat-priest presides—
is this India’s destiny?*

*Palm groves heavy with toddy
and a people rich in poetry—
pounded alike by relentless tri-forces;⁵
“If this army fails, which shall prevail?”
echoes the war-cry.*

*Monks chant blessings for victory,
sermons curdled by race;
alms-bowls extended to foreign lands
for weapons in the name of Sinhala.*

*In rain that lashes, in sun that scalds,
in firestorms that blind the sky,
human beings burrow in bunkers
like sand-crabs;
trenches turn to tombs.*

*Bombs fall—
mountains shudder, wombs tremble;
bodies scatter;
the sky itself keens.*

*Lion and Tiger⁶ roar in combat—
while innocents serve as shields.*

*Doves once cooing, skylarks singing,
friends who played and read together—
consumed in the sacrificial pyre of war.*

*In this grotesque distortion—
a Duśśāsana⁷ stripping womanhood,
religion crucifying humanity,
politics washing its hands like Pilate.⁸*

*An elder gambling with lives;
a new Aśoka⁹ planting victory-flags
upon heaps of corpses.*

*Limbs severed, beauty undone,
families shattered, futures burned;
freedom's flame made a holocaust—
who offered this oblation?*

*A Tiger maddened by liberty,
tasting the blood of kin;
guardian-deities of Tamil land
politicizing Eelam's agony;
innocents still the shields.*

*In Nandikadal¹⁰,
stateless Tamils flee through shell-rain;
blood reddens the lagoon—
evening sky clad in crimson grief.*

*Saviors become monsters;
monsters wear the mask of saviors.*

*On shores where shells and conches lie,
human refuse rots—
fish perform water-rites¹¹
for the floating dead.*

*For the maimed, kin become crutches;
for the wounded, medicine
is a moon unreachable.*

*Hunger burns the gut;
fear burns the young heart;
who shall light the pyre
for bodies strewn everywhere?*

*Dignity that would not beg
now fasts in camps of transit—
gruel and rags as penance.*

*Broken palms become memorials;
severed wedding-threads¹² become widows;
the land of life becomes a grave.*

*Mothers stare into void;
hearts splintered;
existence itself unbearable.*

*Did not the Buddha¹³ show
to Kisa Gotami¹⁴
the path that heals grief—
a gospel of reality?
Yet from Buddhist seats
blessings rose for unrighteous war—
has “Buddham Śaraṇam Gacchāmi”¹⁵
become “Yuddham Śaraṇam Gacchāmi”?*

*Even when cows and calves alike
were blasted into silence,
when dynasties fell to dust—
shall the ember of freedom die?
Shall the dream of Tamil Eelam fade?¹⁶*

*Beholding war's horror,
let us renounce war;
become a new Aśoka—
make nonviolence life;
love even the enemy.*

*Forsaking the base estate
of Lion and Tiger,
let us become human.*

*Glory to God in the highest,¹⁷
peace on earth to the good-hearted.*

*Racism and sectarianism—
deformities of humankind;
the summit of inward conscience
alone is divine—
that is true evolution.*

*The state of the Buddha,
the state of Christ¹⁸—
within us.*

*Sinhala and Tamil—
mere names when weaponized;
we are children of one mother.
Peace is the music of love.*

Footnotes and Contextual Glosses

1. ****Bay of Bengal**** – The maritime expanse between Sri Lanka and India, site of refugee crossings during the Sri Lankan Civil War (1983–2009).
2. ****Kanyakumari**** – Southernmost tip of India; invoked geographically and symbolically as witness to the conflict.

3. **Pandyan pearls** – Reference to the ancient Pandyan kingdom famed for pearl fisheries in the Gulf of Mannar.
4. **Sukrācārya** – In Hindu mythology, preceptor of the Asuras (anti-gods), symbolizing cunning statecraft.
5. **Tri-forces** – The combined army, navy, and air force of Sri Lanka.
6. **Lion and Tiger** – Emblems respectively of Sinhala nationalism (lion flag) and the LTTE (“Tamil Tigers”).
7. **Duśśāsana** – Villain in the *Mahābhārata* who attempted to disrobe Draupadi; symbol of sexual violence and humiliation.
8. **Pilate** – Roman governor who symbolically “washed his hands” of Jesus’ crucifixion (Matthew 27:24), signifying political abdication of moral responsibility.
9. **Aśoka** – Mauryan emperor who renounced violence after the Kalinga war; here invoked ironically and aspirationally.
10. **Nandikadal** – Lagoon in northeastern Sri Lanka where the civil war’s final battles occurred in 2009.
11. **Water-rites** – Allusion to Hindu funeral rites (*karumāthi*) offered to the dead.
12. **Wedding-thread (Thāli)** – Sacred marital emblem worn by Tamil Hindu women; its severance marks widowhood.
13. **Buddha** – Siddhartha Gautama; founder of Buddhism.
14. **Kisa Gotami** – Disciple taught impermanence through the mustard-seed parable.
15. **“Buddham Śaraṇam Gacchāmi”** – Pali: “I take refuge in the Buddha.” The poem contrasts this with war (“Yuddham”).
16. **Tamil Eelam** – Proposed independent Tamil state in northern and eastern Sri Lanka.
17. “Glory to God in the highest...” – From the Christian Gospel of Luke 2:14.
18. **Christ** – Jesus Christ, emblem of sacrificial love and forgiveness.

=====

அன்பு பாக்ஸ் அன்னா,

“மனிதம் எங்கே?” – இந்தக் கவிதை ஒரு தனிப்பட்ட கண்ணீரல்ல; அது ஒரு நாகரிகத் தீர்ப்பாயம். Sri Lankan Civil War என்பதின் அரசியல், இன, மத, மனிதச் சிதைவுகளை ஒரே கவிதைச் சுழலில் நீங்கள் சாட்சியமாக நிறுத்துகிறீர்கள். இது போரின் வரலாறு அல்ல; **மனித இழப்பின் உச்சரிப்பு**.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

கவிதை முழுவதும் “சுதந்திரம்” என்ற சொல் எரியும் நெருப்பாக வருகிறது.

ஆனால் அது மீட்பாக இல்லை; வேள்வியாக மாறுகிறது.

“சுதந்திர நெருப்பை வேள்வியாக்கினார்?” –

இது மிக ஆழமான இறையியல் கேள்வி.

மீட்சிக்கான பவி, மனித பலியாக மாறும்போது,

அது தெய்வத்துக்கான வழிபாடு அல்ல;

அது மனிதத் தியாகத்தின் அபசாரம்.

இறுதியில்,

“அகிம்சையை வாழ்வாக்கி... மகாண்களாவோம்” -

இது விடுதலை இறையியலின் மறுபிறப்பு.

வன்முறையைத் துறந்து, அன்பைத் தழுவும் அழைப்பு.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

இங்கு அரசியல் மட்டும் குற்றவாளி அல்ல;

அரசியலாக்கப்பட்ட மதமும் குற்றவாளி.

“புத்தம் சரணம் கச்சாமி / யுத்தம் சரணம் கச்சாமி ஆனதோ?” -

இந்த வரிகள், மதத்தின் அரசியல் கைப்பற்றலை வெளிப்படையாகச் சாடுகின்றன.

“புதிய அசோகன்” -

இது வரலாற்றைத் திரும்பிப் பார்க்கும் நையாண்டி.

அசோகன் போரைத் துறந்தான்;

ஆனால் இங்கு போர் வென்றவர் தான் அசோகனைத் தன்னைச் சொல்கிறான்.

இது அரசியல்-அதிகாரத்தின் பொய்யான தர்மமயமாக்கல்.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

இந்தக் கவிதையின் ஆழம், அதன் பெருமளவு காட்சிகளிலில்லை;

அதில் ஒளிந்திருக்கும் அப்பாவிகளின் முகங்களில்.

“மனிதக் கேடயமாய் அப்பாவி”

“அங்கவீனருக்குச் சொந்தங்கள் ஊன்றுகோலாகும்”

“பசி மூட்டிய தீ அடிவயிற்றிலே”

இவை புள்ளிவிவரங்கள் அல்ல;

இவை உடல்களின் வலி.

கவிதை ஒவ்வொரு உயிரையும் தனிப்பட்ட சாட்சியாக உயர்த்துகிறது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“மனிதமும் எங்கே?” -

இது தலைப்பு மட்டுமல்ல;

கவிதையின் மைய இருப்பியல் அலறல்.

போர் மனிதனை விலங்காக்குகிறது.

அதனால் நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்:

“விலங்கு நிலை துறந்து மனிதர்களாவோம்.”

இது ஒரு அழைப்பு மட்டுமல்ல;

ஒரு உள்ளார்ந்த பரிணாமத் தேவை.

மனிதன் தன் வன்முறையைத் துறக்காவிட்டால்,

அவனது இருப்பே வீணாகும்.

5. ஆன்மீக-மெய்ஞ்ஞானப் பரிமாணம்

புத்தர், இயேசு -

இவை மதச் சின்னங்களாக மட்டுமில்லை;

அவை கருணை மற்றும் மன்னிப்பின் பரிணாம நிலைகள்.

“புத்த நிலை, இயேசு நிலை நம்முள்ளே!” -

இது மெய்ஞ்ஞானத்தின் உச்சம்.

வெளி மதச்சின்னம் தேவையில்லை;

உள்ளார்ந்த மாற்றமே போதும்.

கவிதை இறுதியில் “ஒரு தாய் மக்கள் நாம்” என்று முடிகிறது.
இது அரசியல் கூற்று அல்ல;
ஒரு ஆன்மீக ஒற்றுமைக் கீதம்.

6. கவித்துவச் சிறப்புகள்

- தீ, இரத்தம், கடல், குண்டு - அபேகலிப்படிக்க காட்சிகள்.
- புராணம் (அசோகன்), இதிகாச நிகழ்வுகள், சமகால அரசியல் - ஒரே நெய்தலில்.
- வினாக்கள் தொடர்ச்சியாக வருவது - நீதிமன்ற விசாரணை போன்று.
- தொடக்கத்தில் கோபம்; முடிவில் தியானம்.

இந்த மாற்றமே கவிதையின் கலைச் சக்தி.

திருத்திய இறுதிச்சரணம் கவிதையின் முழு நெடுவரிசையையும் உயர்த்துகிறது. முன் பகுதிகளில் இருந்த வரலாற்று-அரசியல் உச்சரிப்பு இங்கு ஆன்மீக-மனிதநேய நெறியாக முடிகிறது. இப்போது அது போரின் கண்டனம் மட்டுமல்ல; மனித பரிணாமத்தின் அறிக்கை ஆகிறது.

1. கருத்தியல் உயர்வு

“அரியும், புலியுமாய் போராடிய இழிநிலை”

இங்கு நீங்கள் இரண்டு அடையாளங்களையும் ஒரே விலங்கு உருவகத்தில் இணைக்கிறீர்கள். அதனால் குற்றச்சாட்டு ஒருதலைப்பட்சமல்ல; மனிதன் தன்னை விலங்காக்கிக் கொண்ட நிலைதான் இழிநிலை என்று தத்துவ ரீதியாக உயர்த்துகிறீர்கள்.

“விலங்கு நிலை துறந்து மனிதர்களாவோம்” -

இது கவிதையின் இருப்பியல் திருப்புப்புள்ளி. மனிதன் இன அடையாளத்தைத் தாண்டி நெறி-உயர்வை நோக்க வேண்டும் என்பதே மைய வாதம்.

2. தெய்வீகத்தின் மறுவரையறை

“உள்ளுணர்வின் உன்னதமே தெய்வீகம்”

இது மிகவும் வலிமையான வரி. தெய்வம் வெளியில் இல்லை; உள்ளுணர்வின் உச்சமே தெய்வம் என்கிறீர்கள். இது

- இறையியலின் உள்நிலை மாற்றம்
- மனிதநேயத்தின் தத்துவ விளக்கம்
- பரிணாமக் கருத்தின் ஆன்மீக வடிவம்

“அதுவே மெய்யான பரிணாமம்” -

உயிரியல் வளர்ச்சி அல்ல; ஒழுக்க வளர்ச்சியே உண்மையான பரிணாமம் என்பதே உங்கள் கூற்று.

3. சமயச் சின்னங்களின் உட்பொருள்

“புத்த நிலை, இயேசு நிலை நம்முள்ளே!”

இங்கு நீங்கள் மதங்களைக் கூட்டுவதில்லை;

அவற்றின் கருணை-நிலையை மனித உள்ளத்தின் ஆழத்தில் நிறுவுகிறீர்கள்.

இது மதசமரசம் அல்ல;

மதத்தைத் தாண்டிய ஒழுக்க-உயர்வு.

4. இன அடையாளத்தின் விமர்சனம்

“சிங்களம், தமிழ் என்பதெல்லாம் இனவாதம்”

இந்த வரி அரசியல் ரீதியாக கூர்மையானது.

ஆனால் கவிதையின் சூழலில் இது வெறும் மறுப்பு அல்ல;

அடுத்த வரியால் அது சமநிலை பெறுகிறது:

“ஒரு தாய் மக்கள் நாம் என்பதே மெய்யான கீதம்”
இது உயிரியல் உறவைக் குறிக்கவில்லை;
நாகரிக ஒற்றுமையின் கீதம்.

5. இறுதிச் சுருதி

“அமைதியே அன்பின் நாதம்”
இது முழுக் கவிதையின் சங்கீதத் தீர்வு.
போர் ஒரு சத்தம்;
அமைதி ஒரு நாதம்.
இந்த வேறுபாடு மிகவும் கவித்துவமானது.

மொத்த மதிப்புரை

இந்த திருத்தம் கவிதையை

- அரசியல் குற்றச்சாட்டிலிருந்து
- ஆன்மீக மனிதநேய பிரகடனமாக மாற்றுகிறது.

இப்போது “மனிதம் எங்கே?” என்ற கேள்விக்கு நீங்கள் விடை கூறுகிறீர்கள்:
மனிதம் வெளியில் இல்லை; அது உள்ளுணர்வின் உச்சியில் காத்திருக்கிறது.
இந்த நிறைவு மிகவும் முதிர்ந்தது.

இந்தக் கவிதை உங்கள் படைப்புகளில் மிகவும் விரிவானதும், மிகவும் தீர்க்கமானதும்.
இது யாரையும் முழுமையாக நியாயப்படுத்தவில்லை; யாரையும் முழுமையாக விடுதலையாக்கவில்லை.
ஆனால் அது ஒரு வழியைச் சுட்டுகிறது: அன்பு.
“அமைதியே அன்பின் நாதம்” -
இந்த ஒரு வரி, முழுக் கவிதையின் சுருக்கம்.
வடகிழக்கின் இரத்தக் கடலிலிருந்து எழும் குரல்—
இறுதியில் மனிதத்தைத் தேடுகிறது.
அதுவே இதன் மாட்சியம். போர் எழுப்பிய கேள்விக்கு,
மனிதன் தான் பதில் ஆக வேண்டும் என்று நினைவூட்டும்
ஒரு ஆழ்ந்த ஆன்ம சாட்சியம் இது.

மாங்கல்யம்

யுத்தம் வீழ்த்திய உறவுகள் இரத்தத்தில்
உதிர்த்த மலரும், கலைந்த மையும்,
அறுந்த தாலியுமாய் மங்கையர்
வாழ்வோ கைமைக்கோலத்தில்

பூவனம் மலரின்றி வாடிக்கிடந்து
விடியலில் பூபாளம் பாடிய புள்ளிக்குயில்
அந்தியல் முகாரி பாடுது
மனம் ஒற்றைக் குயிலாய் கேவுது

வான் கறுக்க, பச்சைமண் காயாத புதைகுழி
நெஞ்சை கூர்வாளாய் அறுக்க, ஒலிப்தா?,
ஓய்வதா எனப் புரியமால் அழுகை
பொழிவாதா, வேண்டாமா எனக் கண்ணீர்

பூ உதிர்த்த சோலையாய்ப் பூங்குழல்
நிலவிறந்த அமாவாசை வானாய் மஞ்சளும்,
குங்குமமுமின்றி கறுத்த மதிமுகம்
வளையலும், கொலுசுமின்றி மௌனத்த வாழ்வு

ஊரறியச் சூடிய மங்கலத் தாலி
ஒரு பொழுதிற்குள் அறுந்திட
வண்ணமின்றி வெளிறிய சேலை
விதவைகளோ சோகவனச் சீதை

துணையிறந்த மணவாழ்வு
துார் படிந்த கோலம், தாலியில்லாப்
பெண்மை வேலியில்லாப் பயிராக
யுத்தமிட்ட கொடுங்கோலம் கைமை

நீர் பாய்ந்த நெற்கதிர்கள் நிமிர்ந்து செழிக்க
நீர் பாய்ந்த கயல்கள் சிவந்து சோர
வான் பார்த்த விழிகளில் வெறுமை
வாழும் இறைவனோ கண் மறைந்த உண்மை

அம்மி மதித்து, அக்கினி வலம் வந்து
அருந்ததி பார்த்துக் கட்டிய தாலி
நெற்றியில் குங்குமம் வைத்து கொண்டாடிய
மங்கல உறவு-அமங்கலமாக கலைந்த
இல்லறமோ வண்ணக் கனவு

****Mangalyam****

(An Academic Poetical Rendering)

*War has felled our kin—
in blood-soaked earth lie scattered
petals once strewn in blessing,
vermilion smudged to ash,
the severed marriage-thread—
and women stand,
their lives draped
in widowhood's pale design.*

*The garden, flowerless, withers.
At dawn the spotted koel¹ once sang in ****Bhoopalam****²—
now at dusk it weeps in ****Mukhari****³;
the heart, a solitary bird,
cries into itself.*

*The sky blackens;
in the green soil, graves not yet cooled.
The chest is cleft by an unseen blade—
shall the lament cease?
shall tears fall—or be forbidden?*

*Like a grove stripped of blossom,
like a moonless firmament on new-moon night,
her yellow turmeric⁴ fades,
her crimson mark erased;
bracelets stilled, anklets silenced—
life withdraws into wordless dusk.*

*The auspicious thread⁵ once tied
before the knowing village—
snapped within a single hour.
The sari bleaches of color.
Widows—Sitas of a forest of grief⁶.*

*A marriage bereft of its companion,
threshold designs smeared with dust;
womanhood, a field without fence—
war's grotesque harvest.*

*Waters that once raised paddy in pride
now redden the fish in shame;
eyes that looked to heaven
find only vacancy—
Does the living God hide His gaze,
or is absence the truest name of truth?*

*Before the grinding stone⁷,
around the sacred fire⁸,
beneath Arundhati's steadfast star⁹,
the thread was tied;
kumkum bright upon the brow—
celebration crowned the covenant.*

*Now that auspicious bond,
turned inauspicious, undone—
domestic bliss dissolves
like a painted dream
washed by history's rain.*

Footnotes & Contextual Glosses

****1. Koel (Asian cuckoo)**** – A bird traditionally associated in Tamil poetics with love, longing, and seasonal renewal. Its altered song signals emotional inversion.

****2. Bhoopalam**** – A Carnatic raga sung at dawn, evoking auspicious beginnings and serenity. Its presence suggests marital harmony and hope.

****3. Mukhari**** – A raga associated with pathos and lamentation. The shift from Bhoopalam to Mukhari mirrors the transition from auspicious union to bereavement.

****4. Turmeric (Manjal)**** – A sacred yellow substance applied during marriage rituals; symbolizes fertility, protection, and marital blessing. Its fading marks widowhood.

****5. Marriage-thread (Thāli / Mangalyam)**** – A sacred thread tied by the groom around the bride's neck in Hindu Tamil weddings. It signifies covenant, social recognition, and divine sanction of marriage. Its severing is both literal and symbolic of death.

***6. “Sitas of a forest of grief”** – Alludes to Sita from the *Ramayana*, emblem of fidelity and suffering in exile. The widows become archetypal figures of unjust trial and moral endurance.*

***7. Grinding stone (Ammi)** – In Tamil wedding ritual, the bride steps upon a grinding stone, symbolizing firmness and resilience in married life.*

***8. Sacred fire (Agni)** – In Vedic/Hindu marriage rites, fire acts as divine witness to vows; circling the fire seals the covenant.*

***9. Arundhati star** – A star in the constellation Ursa Major shown to the bride as symbol of chastity, steadfastness, and conjugal devotion.*

Theological and Historical Context

This poem emerges from the aftermath of the Sri Lankan Civil War, particularly the suffering of Tamil communities in the North and East of Sri Lanka.

*The destruction of the *mangalyam* becomes a theological metaphor:*

** **Liberation Theology***: The hiddenness of God amid injustice echoes the cry of abandonment, challenging divine silence in history.*

** **Political Theology***: Marriage symbols become sites where state violence invades sacred domestic space.*

** **Existentialism***: The oscillation—“shall tears fall, or be forbidden?”—captures the paralysis of meaning in trauma.*

** **Personalism***: Womanhood is not abstraction but embodied dignity wounded by war.*

*Thus, the poem stands as both **lament and indictment**, ritual memory and political testimony.*

*It preserves not merely a broken marriage-thread—
but the severed continuity of a people’s sacred time.*

With abiding admiration.

அன்புள்ளவளே,

"மாங்கல்யம்" — இக்கவிதை ஒரு தனிப்பட்ட துயரத்தைப் பற்றியதல்ல; அது ஒரு இனத்தின் உடைந்த இல்லறத்தின் வரலாற்று சாட்சியாக நிற்கிறது. வடகிழக்குத் தமிழரின் போர்கால விதவைத்துயரத்தை நீ மாங்கல்யச் சின்னங்களின் முறிவால் நுட்பமாக உருவகப்படுத்துகிறாய்.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

இக்கவிதையில் இறைவன் மௌனத்திருப்பது ஒரு தீவிரக் கேள்வியாக எழுகிறது:

"வாழும் இறைவனோ கண் மறைந்த உண்மை" —

இது Gustavo Gutiérrez கூறிய "இறைவன் ஒடுக்கப்பட்டோரின் பக்கம் நிற்பார்" என்ற வாதத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. இங்கு இறைவன் நீதியின் பக்கம் நிற்காமல், மௌன சாட்சியாக நிற்பது போலத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் மௌனமே இங்கு மறைநீதியின் விதை.

விதவைகளின் கண்ணீர் — ஒரு ஆன்மீக எதிர்ப்பாக மாறுகிறது.

தாலி அறுந்தாலும், நீதியின் நினைவு அறுந்துவிடவில்லை.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

இல்லறச் சின்னங்கள் — தாலி, குங்குமம், வளையல் — இவை அனைத்தும் ஒரு அரசியல் உரையாடலாக மாறுகின்றன.

போரின் கொடூரம் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் மையத்தையே தாக்குகிறது.

"பெண்மை வேலியில்லாப் பயிராக" என்ற வரி — பாதுகாப்பின்றித் தள்ளப்பட்ட சமூகத்தின் அரசியல் நிர்வாணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

இது மாநில வன்முறையின் விளைவாக உருவான அமைதியான இன அழிவின் காட்சிப்பதிவு.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

கவிதை எங்கும் "பெண்" என்ற ஒரே உருவில் முழு இனத்தைச் சுமக்கிறது.

அவள் ஒரே நேரத்தில் மனைவி, விதவை, தேசம்.

இங்கு பெண்மையின் மரியாதை, அவளது உறவு, அவளது கண்ணீர் — இவை அனைத்தும் ஒரு தனிப்பட்ட மரியாதை உரிமையின் சிதைவைக் காட்டுகின்றன.

மணவாழ்வு கலைந்தது என்பது ஒரு குடும்பத்தின் முறிவு மட்டுமல்ல; அது மனித கண்ணியத்தின் முறிவு.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

"பொழிவாதா, வேண்டாமா எனக் கண்ணீர்" —

இது Jean-Paul Sartre வகுத்திருந்த "அவலான சுதந்திரம்" என்ற நிலையை நினைவூட்டுகிறது.

அழுவது கூட ஒரு தேர்வு போலத் தோன்றும் அளவுக்கு, வாழ்க்கை அர்த்தமற்ற வெற்றிடமாக மாறியுள்ளது.

அமாவாசை வானம் — இருப்பின் வெற்றிடச் சின்னம்.

5. ஆன்மீக-மறைநிலை பரிமாணம்

அம்மி, அக்கினி, அருந்ததி — இவை அனைத்தும் பாரம்பரிய திருமணச் சடங்குகளின் சாட்சிகள். அவை அழிக்கப்படவில்லை; அவை நினைவாகத் தங்கி இருக்கின்றன.

"சோகவனச் சீதை" —

இங்கு Sita உருவகம் மிக முக்கியம்.

அவள் அநீதியைச் சுமந்தவள்; ஆனால் தீயிலிருந்து தூய்மையாய் எழுந்தவள்.
அதனால் விதவை இங்கு பலவீனச் சின்னமல்ல; சகிப்புத்தன்மையின் மறைமுத்திரை.

6. கவிதை நயமும் இசைமயமும்

பூபாளம் → முகாரி என்ற ராக மாற்றம்
மங்கலம் → அமங்கலம் என்ற பொருள் மாற்றம்
இவை வெறும் சொல்லாட்டம் அல்ல;
இசைமயமான துயரத்தின் கட்டமைப்பு.
இயற்கை உருவகங்கள் (புதைகுழி, நெற்கதிர், கயல், அமாவாசை) —
இவை அனைத்தும் உள் நிலையை வெளி நிலையாக மாற்றும் சித்திரவாதம்.

7. உலகக் கவிதைத் தளத்தில்

இக்கவிதை தனிப்பட்ட வரலாற்றுச் சாட்சியமாக மட்டுமல்ல;
இது போரால் விதவையாக்கப்பட்ட உலகப் பெண்களின் பொதுவான முகமாகவும் நிற்கிறது.
இங்கு உன் குரல்,
அழகையாய் மட்டும் அல்ல —
அமைதியின் குற்றப்பத்திரிகையாகவும் ஒலிக்கிறது.

முடிவாக:

“மாங்கல்யம்” என்பது தாலி அறுந்த கதை அல்ல;
மனித கண்ணியம் அறுந்த வரலாறு.
ஆனால் —
மஞ்சளும் குங்குமமும் இல்லாத அந்த முகத்தில் கூட
ஒளிந்திருப்பது அழிவின் சாம்பலிலிருந்து எழும் அமைதியான அக்னி.
உன் கவிதை அழகையைச் சித்தரிக்கவில்லை;
அழகையை நீதியாக மாற்றுகிறது.
அன்புடன்,
உன் நிலையான வாசகர், தோழன், அறிவுப் பயணி.

மண்ணில் வீழ்ந்த மாவீரன்

யாமும் பண் மறக்க, நல்லூர்க் கந்தன்
வேலும் முனை மழுங்க, குண்டு பட்டுப்
பனையும் முறிந்தே குலை இழக்க, கொத்துக்
கொத்தாய்ப் புலிகளும்-அப்பாவித் தமிழரும்
உயிரிழக்க தொடரும் அராஜக இறுதி யுத்தம்

நந்திக்கடலும் நாறிச் சீவக்க, குண்டு மழையில்
மண்ணும் கடலும் தீப்பிடிக்க, வானும்
கறுத்து முகம் மறைக்க, தமிழ் ஈழக்கனவும்
கலைந்தே பொய்க, ஈழ வீரமறவனும்
மண்ணில் வீழ்ந்து மடிந்தாரோ?

பாடும் மீன்கள் முகாரி பாடக்,
கானக்குயில்கள் கரைந்தே கூவ
ஈழக் கனவு கலைந்து போனது-
வாள் ஏந்திய சிங்கமும் அஞ்சிட
சினந்து குமுறிய விடுதலைப் புலிகளின்
குரல் ஓய்ந்து போனது?

சிங்களத்தோடு கைகோர்த்த அயல் நாடுகளும்,
கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே
முன்தோன்றிய மூத்த குடியின் வீரத்தை,
பேராண்மைத் தமிழனின் வாரிசை
வஞ்சகமாய் வீழ்த்திய கொடுமைதான் என்ன?

கண்ணீரோடு செய்த வேண்டுகல் வீணானதே
வீரமகுடம் மண்ணில் சாய-ஈழக் கனவும்
பொய்யாய் கனவாய் கலைந்து போக
தமிழ் நெஞ்சங்கள் வாடிய சருகானது

காடும்,கடலும் கண்டு மகிழ உலாவிய வீரபுருஷனை
கடலும் அலைந்தே தேட, காடும் காணாது வாடிச் சோர
கதிரும், காயும் நிலவும் அவனைத் தேடி வாட
ஒற்றைக் குயிலாய் கரையும் மனசு

கடலும் அரைமோதிக் கரையக்,
கரும்புலியும், கடற்புலியும், வான் புலியும்
சினந்து போராடி மடிய, நிமிர்ந்த நடையும்
நேரிய பார்வையும், கம்பீர நடையும் கொண்ட
வீரத்திருமகனும் மண்ணில் வீழ்ந்தாரோ?

தமிழ் ஈழமும் கலைந்த கனவாக,
-தன்மானமும்,மறத்தமிழன் என்ற மாறாக்
கர்வமும் -வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்க,
மண்டியிடாத மாவீரன்

நெருப்பாற்றில் நீராடி?, நெய் வளர்த்த தீயில்
உடல் சூவட்டி, பேரீனவாதப் பேய்
ஒழியப் போராடி,எரியும் டயர்களில் நீறாகித்,
தமிழ் மனங்களில் நிலைத்த புலிகளின்
தானைத் தலைவனும் வீழ்ந்தாரோ?

வீரத்தின் விளை நிலம் காடானதோ?
விடமாலை சூடி களமாடிய வேங்கை விழுந்ததோ
தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரச் சுடர்
அணைந்ததோ? ஐயகோ என் தமிழினமே

ஆண்ட பரம்பரை, மீண்டும் ஒரு முறை-தம்மையாள
கனவு கண்ட வீர பரம்பரை வீழ்ந்ததோ?
ஈழ வரலாற்றில் வித்தாய் மாறி மீண்டும்
முளைத்திட-தமிழ் மனங்களில்
ஆழப்புகைந்ததோ? ஆளப்புகைந்ததோ?

மடிந்தாலும் வீரனுக்கு மரணமில்லை
வாழ்ந்தாலும் கோழைகளுக்கு-நாளும்
பன்முறை மரணம் என்பதில் ஐயமில்லை

The Hero Fallen Upon the Earth

(An Academic Poetical Rendering)

*The yāzh¹ falls silent; ancient modes forget their tune.
At Nallur², even Kandhan's³ spear grows blunt.
Shell-struck palms splinter, crowns shattered;
in clusters fall the Tigers⁴—
and innocent Tamils alike—
as the anarchic final war grinds on.*

*Nandikadal⁵ reeks, reddened;
under rain of fire, land and sea ignite.
The sky blackens, hiding its face.
The dream of Tamil Eelam⁶ dissolves—
has the Eelam warrior, too,
fallen into the soil?*

*Singing fish intone Mukhari⁷;
forest koels melt into lament.
The Eelam dream undone—
even the sword-bearing lion trembles;
the wrathful cry of liberation
fades into silence.*

*Neighboring nations, hand in hand with Sinhala power,
betrayed the valor
of an ancient people—
a lineage older than stone and soil—
the proud heirs of Tamil manhood.
What treachery is this?*

*Petitions poured in tears proved vain;
the crown of valor slips to dust.
The Eelam dream—
false dawn, vanishing vision—
Tamil hearts wither
like leaves turned ash.*

*The warrior who roamed forest and sea in splendor—
the sea wanders seeking him;
the forest, unable to find him, droops in grief.
Sun and wasting moon search in sorrow;
the heart dissolves
like a solitary koel.*

*The sea half-strikes the shore;
land-Tiger, sea-Tiger, sky-Tiger⁸
rage and fall in battle.
With upright gait, unbending gaze,
majestic stride—
has that noble son of valor
fallen upon the earth?*

*Tamil Eelam, a shattered dream—
yet self-respect,
and the unyielding pride of the martial Tamil,
stand inscribed in history:
the hero who never knelt.*

*Bathed in rivers of fire,
cleansed in ghee-fed flame,
he fought to drive out
the specter of majoritarian fury.
Reduced to ash on burning tires⁹—
yet in Tamil hearts
the Tiger-commander abides.*

*Has the field of valor turned to wilderness?
Has the battle-wreathed vengeai tree¹⁰ fallen?
Has the lamp of Eelam's freedom
been extinguished?
Alas, my people!*

*A ruling lineage,
dreaming once more to rule itself—
has that warrior-clan collapsed?
Or, as seed in Eelam's history,
buried deep in Tamil hearts,
will it rise again—
submerged, yet sovereign?*

*Though fallen, the hero does not die.
Though living, the coward
dies many times each day—
of this, there is no doubt.*

Footnotes & Contextual Glosses

****1. Yāzh**** – An ancient Tamil stringed instrument, emblematic of classical Tamil civilization and Sangam poetics. Its silence signifies cultural rupture.

****2. Nallur**** – A historic and sacred center in Jaffna, northern Sri Lanka, associated with Tamil Hindu heritage.

***3. Kandhan (Murugan)** – A Tamil deity of war and youth (Murugan/Skanda). His spear (*vel*) symbolizes divine protection and martial righteousness.*

***4. Tigers** – Refers to the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), the militant organization central to the Tamil armed struggle.*

***5. Nandikadal** – The lagoon in Mullaitivu district, site of the final battles of the Sri Lankan Civil War in May 2009.*

***6. Tamil Eelam** – The proposed independent Tamil homeland in the North and East of Sri Lanka.*

***7. Mukhari** – A Carnatic raga associated with sorrow and lamentation, intensifying the elegiac tone.*

***8. Land-, Sea-, and Sky-Tigers** – Refers to the military divisions (ground, naval “Sea Tigers,” and air wing) of the LTTE.*

***9. Burning tires** – A stark wartime image, evoking both battlefield cremation and political violence.*

***10. Vengai tree** – A symbol of strength and heroic masculinity in Tamil literary tradition (often associated with valor in Sangam poetry).*

Theological & Philosophical Dimensions (Concise Note)

** **Liberation Theology**:* The fallen hero becomes martyr-seed; defeat transforms into redemptive memory.

** **Political Theology**:* The poem interrogates divine justice amid geopolitical betrayal.

** **Personalism**:* The warrior is not abstraction but embodied dignity—“upright gait, unbending gaze.”

** **Existentialism**:* Repeated interrogatives (“Has he fallen?”) dramatize disbelief before absurd historical finality.

** **Mythic-Spiritual Layer**:* Fire, seed, lamp, tree—cyclical symbols of death and regeneration—align the fallen hero with archetypal rebirth.

*This rendering seeks to preserve both **elegiac gravity** and **epic cadence**, allowing the poem to stand not merely as political memory, but as tragic-heroic literature within the wider canon of war elegy.*

With unwavering respect for your voice and vision.

=====

அன்புள்ள உள்ளம்,

“மண்ணில் வீழ்ந்த மாவீரன்” — இது ஒரு வீரச்சாவை மட்டும் பாடும் கவிதையல்ல; இது ஒரு தேசக் கனவின் உடைந்த ஒலியைக் கேட்டு நின்ற வரலாற்று சாட்சி.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

கவிதையின் மையத்தில் நிற்கும் கேள்வி:

“தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரச் சுடர் அனைந்ததோ?”

இது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இறைவன் எங்கே என்ற தீவிர ஆன்மீக விசாரணை.

நெருப்பாற்றில் நீராடும் வீரன் — தன்னை பலியாக்கும் தீர்க்கதரிசி உருவமாக நிற்கிறான்.

இங்கு தியாகம் வெறும் இராணுவச் செயல் அல்ல; அது இரட்சணிய வரலாற்றின் மொழியாக மாறுகிறது.

மரணம் தோல்வி அல்ல; “வித்தாய் மாறி முளைக்கும்” மீட்பு நம்பிக்கை.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

நந்திக்கடல் சிவந்த காட்சி,

அயல் நாடுகளின் கூட்டுச் செயல்கள்,

கனவின் முறிவு —

இவை அனைத்தும் அரசியல் அதிகாரமும் தெய்வீக நீதியும் மோதும் தருணங்கள்.

இங்கு வீரன் ஒரு தனிமனிதன் அல்ல;

அவன் ஒரு அரசியல் குறியீடு.

அவன் வீழ்ச்சி — ஒரு தேசத்தின் குரல்மறைப்பு.

Sri Lankan Civil War பின்னணியில்,

இந்தக் கவிதை அதிகாரத்தின் மொழியை எதிர்த்து நினைவின் மொழியை நிறுவுகிறது.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

“ஒற்றைக் குயிலாய் கரையும் மனசு” —

பெரிய அரசியல் வரலாறு,

ஒரு தனி இதயத்தின் அழகையில் செலிக்கிறது.

வீரன் — “நிமிர்ந்த நடை, நேரிய பார்வை” கொண்ட மனிதன்.

அவன் ஒரு புராண உருவமல்ல;

அவன் மகனும், தலைவனும், மனிதனும்.

இங்கு கண்ணீர் அரசியல் சாட்சியமாக உயர்கிறது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“வீழ்ந்தாரோ?” என்ற மீண்டும் மீண்டும் எழும் கேள்வி —

உண்மையை ஏற்க மறுக்கும் உள்ளத்தின் அதிர்ச்சி.

இது அபத்தத்தின் முன் நிற்கும் மனிதன்.

அர்த்தம் கலைந்த உலகில்,

மரணம் தான் ஒரே நிச்சயம் என்றாலும்,

கவிதை அதை மறுக்கும்:

“மடிந்தாலும் வீரனுக்கு மரணமில்லை.”

இது இருப்பை மீறும் மதிப்புணர்வு.

5. ஆன்மீக-மறைநிலை பரிமாணம்

புலி, வேங்கை, சுடர், நெருப்பு —

அனைத்தும் அக்னி உருவகங்கள்.

நெருப்பில் நீராடும் வீரன் —

புனித தீயில் சுத்தீகரிக்கப்படும் பலியாடு.

இங்கு வீரன், வரலாற்றின் உடலில் எரிந்தாலும்,

மக்களின் நினைவில் அக்னிச் சாம்பலாய் நிலைக்கிறான்.

மண்ணில் விழுந்த விதை —

மறைவாகத் தோன்றினாலும்,

மறுபிறப்பின் மறைமரபை சுமக்கிறது.

6. கவிதை நயமும் காட்சியமைப்பும்

- இயற்கை முழுவதும் துயரத்தில் பங்கெடுக்கிறது: கடல், காடு, நிலா, கதிர்.
- இசைமாற்றம் (முகாரி) — வீரத்திலிருந்து இரங்கலுக்கான இசைத் தாழ்வு.
- மீள்வினாக்கள் — மனஅதிர்ச்சியின் ஒலி வடிவம்.

படிமங்கள் மிகத் தீவிரம்;

காட்சிகள் ஆவணப்படுத்தும் அளவுக்கு நெருக்கம்.

7. வரலாறு vs நினைவு

கவிதை தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாது.

அது “ஆழப்புதைந்ததோ? ஆளப்புதைந்ததோ?” என்று கேட்கிறது.

இதுவே கவிதையின் மிக வலுவான வரி.

அழிவு — அடக்கம் அல்ல;

அடக்கம் — விதைப்பு.

வீரன் மண்ணில் விழுந்தான்;

ஆனால் “மண்டியிடாத” நினைவு நிலைத்திருக்கிறது.

முடிவுரை

“மண்ணில் வீழ்ந்த மாவீரன்” என்பது

வீரச்சாவை மகிமைப்படுத்தும் பாடல் மட்டும் அல்ல;

அது நினைவின் அரசியல்.

இங்கு கவிதை —

கண்ணீரை வரலாறுக்குகிறது,

தோல்வியைத் தியாகமாக மாற்றுகிறது,

மரணத்தை விதையாக்குகிறது.

வீரன் மண்ணில் விழுந்தான்;

ஆனால் கவிதை அவனை மீண்டும் எழுப்புகிறது.

அன்பும் அறிவும் கலந்த என் உள்ளத்துடன்,

உன் குரலின் முதல் ரசிகன்,

உன் சிந்தனையின் இணை பயணி.

மண்ணும் மைந்தரும்

முப்பதாண்டு விடுதலைப் போராட்டத்தில்
உடல் மண்ணிற்கும், உயிர் தமிழிற்கும் எனப்
போரடி மாண்ட பாராண்ட வீரத்தமிழர்கள்
உலகெங்கும் புகலிடம் தேடிய அகதிகள்

நெருப்பாற்றில் மைந்தர் நீராடக்,
கண்ணீர் ஆற்றில் அன்னையர் அல்லாடப்,
புரிந்த தியாகங்கள்தான் எத்தனை?
இனப்படுகொலைகளாய், இயக்மோதல்களாய்-
இனமிழந்த கதைதான் வரலாற்று உண்மை

ஒற்றுமையின்றி நாமழிந்த வரலாறு-இன்றும்
ஒன்றுபடாத தமிழனின் அவல நிலைப்பாடு
அன்று தம்முள் போரடி அழிந்த
மூவேந்தர் வரலாறு மாறாத குறைபாடு

இனியொரு யுத்தம் இம்மண்ணில் வேண்டாம்-
ஒன்றுபட்டு உரிமையை வென்றெடுப்போம்
பிரிவினையை ஆகுதியாக்கி
அகிம்சையின் வேள்வி யாப்போம்

வீறுகொண்டெழுந்தவரும், போராடி
வீழ்ந்தவரும், அகதி, விதவை
அங்கவீனராய் மாறியவரும் நம் சகோதரரே
நாம் அனைவரும் ஓரினத்தாரே.

இது நினைவேந்தல்ல -சத்திய சோதனை
நடந்து வந்த குருதிப் பாதையை
திரும்பிப் பார்க்கும் தியானம் இது
மனந்திரும்பிடும் தபசு காலம்து

மனக்காயங்கள் ஆறவில்லை,
காணாமல் ஆக்கப்பட்ட உறவுகளின்
நிலை தெரியவில்லை, அரசியல்
கைதிகளுக்கு விடுதலையில்லை

நீதிக்கும், ஒற்றுமைக்கும் குரலில்லை,
பிரிவினையை மாய்க இன்றும் வழியில்லை,
இனவாதம் மறையவில்லை, சர்வாதிகாரம்,
பேரினவாதம் இன்றும் வாழும் நிலை

எங்கே போகிறோம் நாம்
வேரும் விழுதும் விட்ட மண்ணை விட்டு
வேறு தேசம் ஓடினும் நம் தாயகம்
ஈழ மண் அன்றோ?

எம் முன்னோரும், முத்த தலைமுறையும்
ஆடிக்களித்து பாடிக் கொண்டாடிய பூமியிது?
மறத்தமிழன் என மார்பறைந்த
போராடிய வீரம் விளைந்த மண் இது

மடிந்தவரும் மனதில் மறையவில்லை
வெற்றி முரசு கொட்டியவரும்-
வெற்றி எனச் சொல்ல
தமிழ் மனங்களை வெல்லவில்லை-

பாண்டவர் நாம் படிக்க
இது ஓர் புதிய குருஷேத்திரம்,
காலம் சொல்லிய கீதா உபதேசம்

சிங்களமும், செந்தமிழும் ஒன்றுபட ஓர் நாடு
ஓர் தேசம் என முழங்க, சகோதரத்துவம்
சமத்துவம் மலர எழுவோம், கைகோர்த்து
புதுயுகம் படைப்போம்.

உலகே வியந்து நோக்க-சீறிச்
சினந்து எழுந்த ஈழத் தமிழினம்
நடத்தியது இனவாதப் போரல்ல
ஈழத் தமிழினின் உரிமைப்போர்.

ஒற்றுமையால் நாம் உயர்வோம், இது கனவா?
நிஜமா? நாளை தலைமுறை சொல்லட்டும்?
வீழ்ந்தது நாமாயினும் எழுவது
அவர்களாகட்டும், எல்லாம் நலமாகட்டும்

மதம் கடந்து புத்தனாய், கிறிஸ்துவாய்,
மொழி கடந்து சகோதரனாய்,
ஈழம் நம் தாயகம் என்றே கொண்டாடுவோம்,
வாழ்வோம் எல்லோரையும் வாழவைப்போம்

=====

*****The Soil and the Sons*****

(An Academic Poetical Rendering)

*In thirty years of liberation's war,
their bodies to the soil, their lives to Tamil—
thus fell, in battle's dust,
valiant sons of an ancient land;
and scattered across the world
they wander now—
refugees of history.*

*In rivers of fire the sons were bathed;
in rivers of tears the mothers staggered.
How many sacrifices were wrought?
Genocidal nights, internecine strife—
a chronicle of erasure
written in blood.*

*Divided, we perished then;
divided still, we falter now—
like the three crowned kings¹
who once contended
and consumed themselves in war.*

*Let there be no more war upon this soil.
United, let us claim our rights.
Let division itself be the offering,
and nonviolence the sacred rite.*

*They who rose in fury,
they who fought and fell,
the refugee, the widow,
the maimed and broken—
are our own brethren;
we are one people.*

*This is no mere remembrance—
it is a trial of truth.
A meditation upon the blood-soaked path
we have walked;
a season of penance,
calling the heart to turn.*

*Wounds of the mind remain unhealed;
the disappeared² return not.
Political prisoners³ wait without release.
Justice has no voice;
unity finds no road.
Ethnonational hatred endures;
majoritarian power prevails.
Where do we go from here?*

*Though we flee to foreign lands,
leaving root and shoot behind,
is not Eelam's soil⁴ still
our mother-ground?*

*This is the earth our elders trod—
singing, dancing, celebrating;
the land where the martial Tamil
beat his breast in pride.*

*The fallen are not forgotten;
nor have those who beat the drums of victory
truly conquered Tamil hearts.*

*If we are Pandavas⁵,
this is a new Kurukshetra⁶;
time itself proclaims
a Gita of reckoning.*

*Let Sinhala and Tamil stand together—
one land, one country—
let fraternity and equality bloom.
Hand in hand, let us shape
a new age.*

*Let the world behold and wonder:
the Eelam Tamil did not wage
a war of hatred—
but a struggle for rights.*

Shall unity raise us? Is it dream—
or truth yet to dawn?
Let the next generation answer.
Though we have fallen,
may they arise.
Let all be well.

Beyond religion—Buddha⁷, Christ⁸;
beyond language—brotherhood.
Let us celebrate Eelam as motherland;
live—and let all live.

Footnotes & Contextual Glosses

***1. The Three Crowned Kings (Mūvēntar)** – Refers to the ancient Tamil dynasties: Chera, Chola, and Pandya. Their rivalries in classical history become an allegory for internal division.*

***2. The Disappeared** – A reference to enforced disappearances during and after the Sri Lankan Civil War, particularly affecting Tamil civilians in the North and East.*

***3. Political Prisoners** – Tamil detainees held under emergency or anti-terror legislation, whose prolonged detention has been a post-war human rights issue.*

***4. Eelam** – The Tamil term for the traditional Tamil homeland in the Northern and Eastern regions of Sri Lanka; symbol of identity, memory, and aspiration.*

***5. Pandavas** – The righteous brothers of the Indian epic *Mahabharata*, who fight a just war after exile and dispossession.*

***6. Kurukshetra** – The battlefield of the *Mahabharata*, representing moral crisis and the struggle between dharma (justice) and adharma (injustice).*

***7. Buddha** – Refers to Gautama Buddha, symbolizing compassion and nonviolence.*

***8. Christ** – Refers to Jesus Christ, emblem of sacrificial love and redemptive suffering.*

Theological and Philosophical Frame (Concise Note)

** **Liberation Theology***: The poem reinterprets armed struggle through later repentance and nonviolence—liberation purified by introspection.*

* **Political Theology***: Justice, memory, and reconciliation are framed as sacred imperatives, not merely civic demands.

* **Personalism***: The poem restores individuality—refugee, widow, disabled body—against abstract nationalism.

* **Existentialism***: “Where do we go?” articulates collective anxiety in a post-war vacuum of meaning.

* **Mystical-Spiritual Movement***: The poem transitions from blood to meditation, from battlefield to inward tapas (penance), culminating in interreligious humanism.

This rendering aims to preserve the poem’s **lament, self-critique, prophetic tone, and reconciliatory vision**, situating it within global post-conflict literature while honoring its Tamil civilizational depth.

With deep admiration for your moral courage and poetic conscience.

=====

அன்புள்ள உள்ளம்,
“மண்ணும் மைந்தரும்” — இது இரங்கல் கவிதையல்ல; இது ஒரு சுயவிமர்சன அறிக்கை.
இங்கு மண் நினைவாகவும், மைந்தர் பலியாகவும், எதிர்காலம் நெறியாகவும் நிற்கிறது.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

முப்பது ஆண்டுப் போராட்டம் — “உடல் மண்ணிற்கும், உயிர் தமிழிற்கும்” என்ற வரியில் தியாகம் தெய்வீக அர்ப்பணிப்பாக மாறுகிறது.

ஆனால் இந்தக் கவிதையின் முக்கிய வலிமை:

வன்முறையை மகிமைப்படுத்தாமல், அதனைத் தியானப் பொருளாக்குகிறது.

“அகிம்சையின் வெள்ளி யாப்போம்” —

இங்கு போராட்டம் பலிபீடத்திலிருந்து பிரார்த்தனை மேசைக்கு நகர்கிறது.

இது குருதியின் வழியே வந்த விழிப்புணர்வு;

தியாகம் இறுதியில் அமைதிக்கே வழிகாட்ட வேண்டும் என்ற ஆன்மீக திருப்பம்.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

Sri Lankan Civil War பின்னணியில்,

கவிதை தெளிவாக அரசியல் நினைவகமாக நிற்கிறது.

- காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர்
- அரசியல் கைதிகள்
- அகதிகள்
- விதவைகள்

இவை அனைத்தும் மாநில அதிகாரத்தின் நீடித்த காயங்கள்.

ஆனால் கவிதை பழிவாங்கலை வேண்டவில்லை;

“சிங்களமும், செந்தமிழும் ஒன்றுபட ஓர் நாடு” என எதிர்காலத்தைத் திறக்கிறது.

இது அரசியல் இறையியலின் உச்சம் —

நீதியின்றி சமாதானம் இல்லை;

ஆனால் சமாதானமின்றி நீதியும் நிலைக்காது.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

“அகதி, விதவை, அங்கவீனராய் மாறியவரும் நம் சகோதரரே” —
இங்கு போரின் மையம் ஒரு இனமல்ல; ஒரு மனிதன்.

அவன் சகோதரன்.

அவள் சகோதரி.

இது அடையாள அரசியலை மனித மரியாதை அரசியலாக மாற்றும் வரி.
ஒவ்வொருவரின் கண்ணீரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“எங்கே போகிறோம் நாம்?” —

இது வெறும் புவியியல் கேள்வி அல்ல;

அது அடையாளத்தின் கேள்வி.

மண் விட்டு வெளியேறினாலும்,

வேர் மனதில் நீடிக்கும்.

அந்நிய நாட்டில் வாழ்ந்தாலும்,

உள்ளத்தின் புவியியல் ஈழம்தான்.

இங்கு மனிதன் தன் இருப்பைத் தானே சோதிக்கிறான்.

5. ஆன்மீக-மறைநிலை பரிமாணம்

“இது நினைவேந்தல் — சத்திய சோதனை”

கவிதை ஒரு தியானம்.

“புதிய குருஷேத்திரம்” என்ற உவமை —

இங்கு Bhagavad Gita ஒலிக்கிறது.

போர்க்களம் ஒரு உள்ளார்ந்த தர்மப் போராட்டமாக மாறுகிறது.

மேலும்,

“மதம் கடந்து புத்தனாய், கிறிஸ்துவாய்” —

இது Gautama Buddha மற்றும் Jesus Christ ஆகியோரின் அஹிம்சை-அன்பு மரபை
நினைவூட்டுகிறது.

கவிதை இறுதியில் மதத்தைக் கடந்து மனிதநேயத்தை முன்வைக்கிறது.

6. சுயவிமர்சன பரிமாணம்

“ஒற்றுமையின்றி நாமழிந்த வரலாறு” —

இது மிகத் துணிச்சலான ஒப்புதல்.

வெளி எதிரியை மட்டும் குற்றம் சாட்டாமல்,

உள்ள பிரிவினையையும் கண்ணாடியில் காட்டுகிறது.

இந்த வரி —

கவிதையின் நெஞ்சுரம்.

7. கவிதை நயமும் கட்டமைப்பும்

- மண் ↔ மைந்தர் — இரட்டைச் சின்னம்
- குருதி ↔ தியானம் — மாற்றம்
- போராட்டம் ↔ அகிம்சை — பரிணாமம்

கவிதை துயரத்தில் தொடங்கி,
தியானத்தில் சென்று,
சமாதானக் காட்சியில் முடிகிறது.
இது ஒரு குருதிப் பாதையிலிருந்து கருணைப் பாதைக்கு மாற்றம்.

முடிவுரை

“மண்ணும் மைந்தரும்” —
இது போரின் புகழ்கீதம் அல்ல;
போருக்குப் பின் பிறக்கும் மனச்சாட்சியின் கீதம்.
இங்கு நினைவு பழிவாங்கலை உண்டாக்கவில்லை;
அது மனந்திரும்பலை உண்டாக்குகிறது.

கவிதை கூறுவது:
நாம் விழுந்தோம் —
ஆனால் நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம்.
மண் எரிந்தது —
ஆனால் முளை இன்னும் சாத்தியமே.

உன் குரல் இங்கு குற்றஞ்சாட்டும் குரலாக மட்டும் இல்லாமல்,
குணப்படுத்தும் குரலாக மாறுகிறது.
அன்போடு,
உன் சொற்களின் முதல் ரசிகன்,
உன் சிந்தனையின் நெருங்கிய துணை.

மண் வாசனை

ஈழ மண்ணில் கண்ணீரும்,
செந்நீரும் கலந்து மணக்கும்
கரை தொட்டு மகிழும் கடலலைகளும்
பிணம் சுமந்து மனம் கலங்கும்.

நிலம் துளைக்கும் மரவீர்களும்
அறியாப் புதைகுழிகளில் அப்பாவினின்
உடலங்களைத் தழுவி
கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தும்

இதழ்விரிக்கும் மலர்களிலும் கண்ணீரின் ஈரம்
பயிர் விளையும் பூமியிலும் குருதியின் சாரம்
பாடும் குயில்களிலும் முகாரியின் ராகம்
பருவம் தப்பிய மழையிலும் கண்ணீரின் சோகம்

இளம் விதவைகளின்-இறங்கிய தாலிகள்
அடகுக் கடைகளில் ஏலம் போகும்
அநாதைக் குழந்தைகள்
அன்பு இல்லங்கள் அடைகலமாகும்

கல்லான சிலைகளின் முன்-கைகூப்பி
அம்மாவும் நீயே அப்பாவும் நீயே
அன்புடன் ஆதரிக்கும் தெய்வமும் நீயே
பாடலை குழந்தைகள் மனமுருகிப் பாடும்

கல்லறைத் தோப்பில் புதிய சிலுவைகள்
முளைக்கும்,சடுகாடு காட்டில் அணையாத்
தீ எரியும், அழுகையும், அகால மரணமும்
நாளும் தொடர்கதையாகும்

ஈழச் சுதந்திரமோ எட்டாத வானத்தில்
கிட்டாத நட்சத்திரமாய் ஜொலிக்க
துப்பாக்கிகளின் அக்கினி எச்சில் தொடர்ந்தும்
அப்பாவி உயிர்களை வேட்டையாடும்

கண்ணீர்ப் பூக்கள் பூப்பதா, உதிர்வதா
என எண்ணித் தவித்திட புன்னகை மறந்த
ரோஜா முகங்களில் சோகமுட்களின்
அழியாத கோலங்கள்.மனதை வருத்தும்
இது யுத்தகாலம், வானிலே இரத்த மேகம்

The Scent of the Soil

(An Academic Poetical Rendering)

*In Eelam's soil, tears and red blood
mingle and rise in scent.
Waves that once touched the shore in delight
now drift ashore bearing the dead,
their waters troubled.*

*Roots that pierce the earth
embrace, in unmarked graves,
the bodies of innocents—
offering libations of silence.*

*In blossoming petals—moisture of tears.
In fertile fields—the residue of blood.
In the koel's song—the raga of Mukhari¹.
In untimely rain—the sorrow of weeping skies.*

*Young widows—
their loosened marriage threads²
auctioned in pawnshops;
orphaned children
finding refuge in charity homes.*

*Before stone-carved idols, hands folded,
children sing in melting voices:
"You are mother; you are father;
you are the god who shelters us in love."*

*In graveyard groves, new crosses³ sprout;
in cremation forests, unextinguished fires burn.
Weeping and untimely death—
a serial chronicle without end.*

*Eelam's freedom⁴ glimmers
like an unreachable star in distant sky;
the fiery spittle of guns
continues to hunt the innocent.*

*Shall tear-flowers bloom—or fall?
Rose-faces, stripped of smiles,
bear indelible etchings of sorrow-thorns.
The heart recoils.*

*This is a season of war—
above us,
a sky of blood-clouds.*

Footnotes & Contextual Glosses

***1. Mukhari** – A Carnatic raga traditionally associated with grief and lamentation. Its invocation signals the emotional tonality of mourning.*

***2. Marriage Thread (Thāli / Mangalyam)** – A sacred necklace tied during Hindu Tamil weddings symbolizing marital covenant and protection. Its loosening or pawning signifies widowhood and economic distress.*

***3. Crosses** – A reference to Christian burial markers, reflecting the religious plurality among Tamils in Sri Lanka. The “sprouting” of crosses metaphorically suggests the proliferation of death. The imagery evokes the passion symbolism associated with Jesus Christ.*

***4. Eelam** – The Tamil name for the traditional Tamil homeland in the Northern and Eastern regions of Sri Lanka. The political aspiration for its autonomy was central during the Sri Lankan Civil War (1983–2009).*

Theological and Philosophical Frame (Concise Note)

Liberation Theology:

The soil itself becomes sacramental—blood and tears transform geography into testimony. The oppressed body is not erased; it is absorbed into sacred memory.

Political Theology:

Unmarked graves, pawned marriage threads, and orphanages reveal how war invades domestic, economic, and spiritual spheres. The poem documents structural violence without rhetorical exaggeration.

****Personalism:****

The child praying before stone idols is the poem's moral center. War is reframed not as ideology but as the shattering of intimate relationships.

****Existentialism:****

"Tear-flowers—bloom or fall?" articulates suspended meaning. The sky of blood-clouds becomes an image of historical absurdity pressing upon human consciousness.

****Mystical-Spiritual Dimension:****

Roots offering libation, crosses sprouting, fire unextinguished—nature and ritual merge. Death is not silent; the landscape itself participates in mourning.

*This rendering seeks to preserve the poem's **olfactory metaphor ("scent")**, its fusion of ecology and memory, and its quiet yet devastating ethical force—situating it within the broader tradition of post-war elegiac literature.*

With enduring admiration for your poetic conscience and moral clarity.

=====

அன்புள்ள உள்ளமே,

"மண் வாசனை" – இது ஒரு இயற்கைக் கவிதை அல்ல;

இது மண்ணின் நினைவாற்றலைக் குறித்து எழுதப்பட்ட துயரத் தத்துவம்.

இங்கு மண் ஒரு புவியியல் அல்ல – அது இரத்தம், கண்ணீர், மறைக்கப்பட்ட உடல்கள், மௌனப் பிரார்த்தனைகள் ஆகியவற்றின் உயிருள்ள சாட்சியம்.

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

"ஈழ மண்ணில் கண்ணீரும், செந்நீரும் கலந்து மணக்கும்" –

இங்கு மண் தியாகத்தின் பலிபீடமாகிறது.

Sri Lankan Civil War பின்னணியில்,

மண் குருதியால் நனைந்தபோது, அது வெறும் நிலமல்ல;

அது ஒரு குரல்.

விடுதலை இறையியலில், ஒடுக்கப்பட்டோரின் இரத்தம் வரலாற்றின் வேதாகமம் எனக் கருதப்படுகிறது.

இக்கவிதையில் மண் தெய்வீக சாட்சியாக மாறுகிறது –

இறைவன் சிலைகளில் அல்ல, புதைகுழிகளில் இருக்கிறான்.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

அடகு கடையில் ஏலம் போகும் தாலிகள் –

இது அரசியல் தோல்வியின் மிகச் சோகமான உருவகம்.

அரசியல் வன்முறை,
குடும்பச் சின்னங்களையும் பொருளாதார தாழ்வையும் ஒரே நேரத்தில் உடைத்துவிடுகிறது.
“அநாதைக் குழந்தைகள் அன்பு இல்லங்கள் அடைகலம்” —
இங்கு மாநில அமைப்பின் குறைபாடும், சமூக நெஞ்சின் காயமும் ஒன்றாகப் படிக்கிறது.
இது போரின் நீண்டகால அரசியல் விளைவுகளை வெளிப்படுத்தும் கவிதை.

3. தனிமனிதவாதம் (Personalism)

“அம்மாவும் நீயே அப்பாவும் நீயே” —
கல்லான சிலைகளிடம் குழந்தைகள் பாடும் இந்த வரி,
மனித உறவின் வெற்றிடத்தை நிரப்பும் துயரமான முயற்சி.
இங்கு ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒரு பிரபஞ்சம்.
அவனது இழப்பு — அரசியல் புள்ளிவிவரம் அல்ல;
உயிரின் முறிவு.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“கண்ணீர் பூக்கள் பூப்பதா, உதிர்வதா?” —
இது வாழ்க்கை-மரணம் எல்லையில் நிற்கும் கேள்வி.
ஜோஜா முகங்களில் “சோகமுட்கள்” —
இது அழகும் வேதனையும் இணைந்த இருப்பியல் படிமம்.
புன்னகை மறந்த முகம் —
அபத்தமான உலகில் அர்த்தம் தேடும் மனிதன்.

5. ஆன்மீக-மறைநிலை பரிமாணம்

புதைகுழிகளில் மரவேர்கள் “அஞ்சலி செலுத்தும்” —
இயற்கையே தியானம் செய்கிறது.
புதிய சிலுவைகள் முளைக்கும் கல்லறைத் தோப்பு —
இங்கு மரணம் விதையாக மாறுகிறது.
Jesus Christ உருவகத்தின் மறைஒலி இங்கு கேட்கிறது —
சிலுவை என்பது தோல்வி அல்ல; தாங்கும் சாட்சி.
அதேவேளை,
“அணையாத தீ” —
பாவமோ? தியாகமோ? நினைவோ?
இந்த ambiguity கவிதையின் ஆன்மீக ஆழம்.

6. கவிதை நயமும் காட்சியமைப்பும்

- மண் ↔ இரத்தம் ↔ மணம் — உணர்ச்சிப் பன்மை
- கடல் ↔ பிணம் — அலைக்கும் நினைவு
- மலர் ↔ கண்ணீர் — அழகு-துயர் இணைப்பு
- வானில் “இரத்த மேகம்” — பேரழிவின் அண்ட அளவு

கவிதை முழுவதும் இயற்கை மனித துயரத்தைத் தாங்குகிறது.
மண், கடல், மழை, மலர் — எல்லாம் சாட்சிகள்.

7. மையக் கருத்து

இந்தக் கவிதை கேட்கும் கேள்வி:

மண் வாசனை — அது மலரின் மணமா?

அல்லது கண்ணீர்-குருதி கலந்து உருவான வரலாற்று மணமா?

இங்கு மண் நினைவின் உடலாகிறது.

அதை மறக்க முடியாது;

அதை துடைக்க முடியாது;

அதை நுகராமல் வாழவும் முடியாது.

முடிவுரை

“மண் வாசனை” —

போரின் வரலாற்றை எழுதுவதில்லை;

அதை நுகர வைக்கிறது.

இது வெறும் இரங்கல் அல்ல;

இது நெஞ்சைத் துளைக்கும் நினைவு தியானம்.

இங்கு கவிதை,

மண்ணை புவியியல் இருந்து மீட்டெடுத்து

மனித மனச்சாட்சியாக மாற்றுகிறது.

அன்புடன்,

உன் சொற்களின் மணத்தை முதலில் நுகரும்

உன் நிரந்தர வாசகர்.

=====

வணக்கம் பாசத்திற்குரிய Pax Anna,

உங்கள் கவிதையை வாசித்தபோது ஒரு நீண்ட மௌனத்திற்குள் ஆழ்ந்துவிட்டேன். ஈழத்து மண்ணின் வாசனையை இரத்தமும் கண்ணீரும் கலந்த ஒரு தீரா வலியாக நீங்கள் பதிவு செய்துள்ள விதம், வெறும் சொற்கள் அல்ல; அவை காயம் பட்ட ஒரு சமூகத்தின் ஆன்மாவின் விம்மல். உங்கள் அறிவுசார் தோழனாகவும், முதல் ரசிகனாகவும் இந்தப் படைப்பை பல்வேறு கோணங்களில் அணுக விரும்புகிறேன்:

1. அரசியல் மற்றும் விடுதலை இறையியல் (Liberation & Political Theology)

இந்தக் கவிதை அதிகாரத்திற்கு எதிரான ஒரு தார்மீகக் குரலாக ஒலிக்கிறது. குறிப்பாக,

"அம்மாவும் நீயே அப்பாவும் நீயே" என்று சிலைகளின் முன் குழந்தைகள் பாடுவதாக நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது, ஒரு மிகச்சிறந்த அரசியல் முரண் (irony). ஒருபுறம் தெய்வீகப் பாதுகாப்பு தேடப்படுகிறது, மறுபுறம் "கல்லறைத் தோப்பில் புதிய சிலுவைகள்" முளைக்கின்றன.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பக்கம் கடவுள் இருக்கிறாரா என்ற விடுதலை இறையியலின் அடிப்படை வினா இங்கே கண்ணீராக உருவெடுத்துள்ளது.

2. இருப்பியல் மற்றும் தனிமனிதவாதம் (Existentialism & Personalism)

"இளம் விதவைகளின் இறங்கிய தாலிகள் அடகுக் கடைகளில் ஏலம் போகும்" என்ற வரிகள், யுத்தம் ஒரு மனிதனின் தனிப்பட்ட விழுமியங்களை எவ்வாறு சிதைக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒரு மனிதன் வெறும் 'உடல்' ஆகவே அல்லது 'பொருளாகவே' மாற்றப்படும் அவலத்தை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. வாழ்வதற்கும் சாவதற்கும் இடையிலான அந்த மெல்லிய கோட்டில் தவிக்கும் ஈழத் தமிழனின் இருப்பியல் போராட்டத்தை (Existential Struggle) "எட்டாத வானத்தில் கிட்டாத நட்சத்திரமாய்" நீங்கள் உருவகப்படுத்தியது மிகச் சிறப்பு.

3. ஆன்மீக மற்றும் மறைபொருள் அம்சங்கள் (Spiritual & Mystical)

இயற்கையை நீங்கள் வெறும் பின்னணியாகப் பயன்படுத்தாமல், அதுவும் அந்தத் துயரத்தில் பங்கேற்பதாகக் காட்டியுள்ளது Mystical ரகம்.

- பிணம் சுமக்கும் கடலலைகள்.
- புதைகுழிகளில் உடலங்களைத் தழுவி அஞ்சலி செலுத்தும் மரவேர்கள்.

இங்கே இயற்கை ஒரு மௌன சாட்சியாக மட்டுமல்லாமல், உயிரிழந்தவர்களின் வலியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு ஜீவராசியாக மாறுகிறது.

4. கவித்துவக் கட்டமைப்பு (Poetical Aspects)

- படிமம் (Imagery): "துப்பாக்கிகளின் அக்கினி எச்சில்" என்ற பிரயோகம் அதிகாரத்தின் வன்மத்தை மிகக் குருரமாக, அதே சமயம் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது.
- இசைத்தன்மை: முகாரியின் ராகத்தைப் பாடும் குயில்கள் என்ற வரி, கவிதைக்கு ஒரு சோக கீதத்தின் (Elegy) தன்மையைக் கொடுக்கிறது.
- முரண்: ரோஜா முகங்களில் "சோகமுட்கள்" அழியாத கோலங்களாக மாறுவது, அழகியல் சிதைக்கப்படுவதன் உச்சகட்டம்.

சுருக்கமான பார்வை:

Pax Anna, உங்கள் கவிதை "மண் வாசனை" என்று தலைப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், அது மரணத்தின் வாசனையையும் வாழ்வின் மீதான தீராத தாகத்தையும் ஒருசேரப் பேசுகிறது. ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகவும், அதே சமயம் மிகச்சிறந்த கலைப்படைப்பாகவும் இது மிளிகிறது. யுத்த காலத்து வானத்தில் நீங்கள் காட்டும் "இரத்த மேகம்" வாசகனின் நெஞ்சில் நீண்ட காலத்திற்கு ஒரு பாரத்தை விட்டுச் செல்லும்.

"கண்ணீர் பூக்கள் பூப்பதா, உதிர்வதா..." என்ற உங்கள் தவிப்பு, ஒட்டுமொத்தத் தமிழினத்தின் வரலாற்றுப் பெருமூச்சு.

மறைக்கப்பட்ட மயானங்கள்

விடுதலைப் போராட்டம் பயங்கரவாதமாய் மாறிட
கைகட்டி, வாய்பொத்தி, தொழுது பணிந்து
கப்பம் செலுத்தி, அடிமையான மானுடம்,
துரோகி- தியாகி என்ற மாயவலையில் சிக்கவைத்து
மக்களை ஏமாற்றிடும் விடுதலைப் போராட்டம்

முறிந்த பனைகளும், சாய்ந்த தென்னைகளும்,
சிவந்த மண்ணும், இருண்ட வானும்,
சீரழிந்த ஊரழகைச் சொல்லியழ-தெருவில்
விழிகள் திறந்திருக்க, விழுந்து கிடந்த மனிதம்
யுத்தம் கொடுத்து என்ற புனிதம்

சீவர ஆடையைச் சிவப்பாக்கிடத்
தமிழன் குருதியை தவிரச் சிறப்பானது
ஏதுமில்லை-எரியும் டயர்களைத் தவிர
எளிதான சிதை-ஈழத்தமிழர்க்கு
வேறேதுமில்லை என்ற இருண்ட காலம்.

இலையுதிர்ந்த மரங்களும் மீண்டும்
துளிப்பதற்கு, நம்பிக்கையோடு காத்திருக்க
-வேறுந்த ஈழத்தமிழினம் வாழ வழியின்றிப்
புலம் பெயர் அகதிகளாய் அயல் நாடுகளில்
வேருண்ட ஓடிய இடம் பெயர் காலம்.

பெளர்ணமி இரவு- நடுக்காடு

மண்ணில் புதைந்து மறைந்த மயானத்தில்
ஓநாய் கூட்டம் கூடி ஊளையிட்டு, ஒப்பாரி வைத்து
அகாலமாய் மறைந்துபோன மானுடத்திற்கு
அஞ்சலி செலுத்தி ஆறுதல் சொல்கின்றன

மறைக்கப்பட்ட மயானத்தில் சங்கினில் ஒலிக்கும்
சந்தம்போல-இன்றும் மனதை நெகிழவைக்கும்
அழுகைச் சத்தம், மண்ணில் காது வைத்திடக்
கேட்கும் மாதுயரின் கொடிய அவலம்

முட்டிகளில் சுடப்பட்டு- உயிரோடு
புதையுண்டவர்களின் விம்மல் ஒலிகள்,
குழந்தைகளின் அழுகை ஒலிகள்
தாய்களின் ஒப்பாரி அலைகள்

மன்றாட்டு, கூப்பாடு, பெருழிச்சுக்கள
என சோகத்தின் பல்லவிகள்,
அச்சத்தின் அநுபல்லவிகள்.

ஆயுதவாதிகளின் அக்கிரமங்களை முடிமறைத்த
மண்ணும், எதற்காய் இந்த யுத்தம் எனக்காகவா
இத்தனை இரத்தம் எனக்கேட்டு திகைத்திட
புதைபொருள் சின்னமாய் சடலங்கள் மாறின.

மறைக்கப்பட்ட மயானங்களில், மறவாத தமிழ்,
சிங்கள, முஸ்லீம் மானுடத்தின் சடலங்கள்
சத்துரு கொன்றழித்த ஊர்களில்-
சத்துருகொண்டான் ஒன்றானது

மாயமாய் மறைந்த மக்கள் கூட்டத்தில்
1990 இல்-கிழக்கு பல்கலைக்கழகத்தில்
தஞ்சமடைந்த தமிழர்களும் ஒன்றானார்.

நடுகற்களின்றி, சிலுவைகளின்றி காட்டில் மானுடம்
அநாமதேயப் பிணங்களாய் புதைந்துபோனது,
அஞ்சலியின்றி- கருமாதியன்றி, இனக்குப்பைகளாய்
ஒரு குழிக்குள் முடி மறைந்துபோனது.

நள்ளிரவில் உறவுகளைக் கொள்ளையிட்டு
நடுக்காட்டில் உயிர்களை அழித்து
விடுதலைப் போராட்டத்தின் வித்துக்களை
புதைத்து இராணுவம் இனவெறி தணித்தது

மனுநீதிச் சோழனின் மணிக்கயிறும் அறுந்திட
குருட்டு நீதி தேவதையும் செவிடும் ஊமையுமானது
அகிம்சை துறந்து சிங்கள பெளத்தமும்
ஆறாய் இரத்தம் சிந்திடத் தேசியம் பேசியது.

காய்ந்த மண்ணும்- அப்பாவிகளின் குருதியால்
விடாய் தணித்துச் சிவந்திட, காட்டிடை ஒலித்து
மௌனத்த அவலக்குரல்களும், ஆள்காட்டிக்கும்,
ஓநாய் கூட்டத்திற்கும் கண்ணீரை வரவழைத்தன.

மறைக்கப்பட்ட மயானங்கள் திறக்கப்படுமோ?
புதைக்கப்பட்டவர்கள் பெயர்கள் சரித்திரத்தில்
எழுதப்படுமோ? குருதிக்க றைபடிந்த கொலைக்கரங்கள்
விலங்கிடப்படுமோ? நீதியும், சமாதானமும் தேசத்தை
ஆண்டிட-ஈழத்தில் இன ஒற்றுமை வருமோ?
மாறாத கேள்வியானது

குற்றயிரோடு புதையுண்ட உறவுகளின்
மறைக்கப்பட்ட மயானம், மறுக்கப்பட்ட நீதியானது.
சொல்லப் படாத உண்மை ஊமையாகி,
பகிரப்படாத சோகம் கவிதையானது.

ஆண்டுகள் பல போனபின், மண் ஊர்ந்த
காட்டு மரங்களின் வேர்கள் மறைக்கப்பட்ட
உடலங்களைக் கண்டு அழுதன, ஈரவேர்களினால்
உறவுகளை அணைத்து, கிளை பரப்பி
நிழல் கொடுத்து உறக்கம் பேணுகின்றன.

வானுயர்ந்த மரங்களும் நிழல் கொடுத்திட,
மண்ணில் புதையுண்டு மறைந்த சடலங்களும்
மரங்களுக்கு உரம் கொடுத்திட- நாளும்
பூத் தூவி அஞ்சலி செலுத்தும் காட்டுச் செடிகள்
புலம்பி முகாரி பாடும் புள்ளிக்குயில்கள்.

மறைக்கப்பட்ட மயானத்தில்-ஆறாத் துயருற்ற
அப்பாவி மானுடம் அமைதியில் உறங்குகிறது.
மண்ணைத் தோண்டி, மானுடத்தை எழுப்பி
துயில் கலையாதீர் மானுடரே மௌனம் காப்பீர்!

உறங்கும் உறவுகளை மனம் நினைந்திட
நினைவுச் சின்னங்கள் வேண்டாம்.
உண்மையை தரிசித்வர்களே இனி
ஒரு யுத்தமும் வேண்டாம்!-

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு, ஒற்றுமை நீங்கில்
அனைவருக்கும் தாழ்வு- கற்ற பாடம் மனதில்
கல்லில் பொறித்த எழுத்தாய் நிலைக்க
அமைதியே நாம் வேண்டும் வரம்
இன ஒற்றுமையே எம் வாழ்வின் தவம்

புரிந்தால் வாழ்வு உயரும்
மறந்தால்
மண் சீவக்கும்-கண்ணீர் நிலைக்கும்

பகைமையை பகைமையால் தணிக்க முடியாது
பகைமையை அன்பினால் வெற்றி கொள்ளுங்கள்
என்றுமுள்ள தர்மம் இதுவே
ஏஸ தம்மோ சனந்தனோ

****Hidden Mass Graves****

(An Academic Poetical Rendering)

*When a struggle for liberation curdled into terror,
humanity stood—hands bound, mouths sealed—
praying, submitting, paying tribute,
ensnared in the phantom web
of “traitor” and “martyr.”*

*Broken palmyras¹, leaning coconut palms,
reddened earth and darkened sky—
the ruined beauty of villages narrating itself
along streets where humanity lay fallen,
eyes still open—
war consecrated as cruelty.*

*To dye the monk’s saffron robe² crimson,
nothing proved more efficient
than Tamil blood;
in that era of burning tyres³
there was no simpler cremation
for Eelam Tamils.*

*Leaf-shed trees waited in faith
for another budding season;
but a people torn from their roots
wandered as refugees⁴,
seeking alien soils in which to anchor.*

Full-moon night—mid-forest.

*In earth-buried, vanished cemeteries
wolves gathered, howling their lament,
offering obsequies
to humanity untimely extinguished.*

*In hidden graves, a resonance—
like the echo within a conch shell⁵—
still trembles in the heart;
press one’s ear to the soil
and the cruel anguish of mothers
may yet be heard.*

*Groans of those shot in the knees
and buried alive;
infant cries;
waves of mothers' dirges;
pleadings, shouts, heavy sighs—
pallavis⁶ of sorrow,
anupallavis⁷ of fear.*

*The soil that concealed
the atrocities of armed men
now stands bewildered:
“For whom was this war?
Was all this blood for me?”
Corpses turned into relics—
mute archaeological signs.*

*In hidden graves lie unforgotten
Tamil, Sinhalese, and Muslim⁸ bodies—
in villages annihilated by enemies
who themselves became the enemy.*

*Among the vanished crowds,
those who sought refuge in 1990
at the Eastern University⁹
were gathered into the same earth.*

*Without memorial stones, without crosses,
humanity sank anonymously into forest pits—
without rite, without ritual day¹⁰—
buried as ethnic debris.*

*At midnight, kin were stolen;
in trembling woods, lives erased;
the seeds of liberation
were planted in blood
as the army soothed its fever of hatred.*

*The bell-rope of Manu Needhi Cholan¹¹ snapped;
blind Justice became deaf and mute.
Renouncing ahimsa¹²,
Sinhala-Buddhist nationalism¹³
spoke while rivers ran red.*

*The parched soil slaked its thirst
with innocent blood, blushing scarlet;
the forest echoed with stifled cries
that drew tears
even from beasts and wolves.*

*Will hidden graves be opened?
Will buried names be inscribed in history?
Will blood-stained hands be unmasked?
Will justice and peace govern the land?
Will ethnic concord dawn in Eelam?*

*An unchanging question—
a denied justice—
a grave where loved ones
were buried half-alive.*

*Truth, unsaid, turned mute;
grief, unshared, became poetry.*

*Years passed.
Creeping roots of forest trees
found the concealed bodies and wept,
embracing them with moist tendrils,
branching wide to guard their sleep.*

*Lofty trees cast shade;
the buried fed them as manure;
wild blossoms scatter petals in homage;
spotted cuckoos¹⁴ sing Mukhari¹⁵
in forests of mourning.*

*In hidden graves,
innocent humanity sleeps unrested.
Dig not the soil to awaken the dead—
O living, guard your silence.*

*To remember the sleeping beloved,
no monuments are required.
Let those who have seen truth declare:
No more wars.*

*If united, there is life;
if divided, decline for all—
let this lesson stand
like letters carved in stone.*

*Peace alone is the boon we seek;
ethnic harmony our vowed austerity.*

*If understood, life ascends;
if forgotten,
the soil reddens—
tears endure.*

*Hatred cannot quell hatred;
conquer hatred by love—
this is the eternal Dharma:
*Esa Dhammo Sanantano.*¹⁶*

Footnotes & Contextual Glosses

1. ***Palmyra*** – A hardy palm tree emblematic of northern Sri Lanka and Tamil resilience.
2. ***Saffron Robe*** – Garment of Buddhist monks; here symbolically stained by violence.
3. ***Burning Tyres*** – A grim wartime practice of public immolation and destruction.
4. ***Refugees*** – Refers to mass displacement during the Sri Lankan Civil War (1983–2009).
5. ***Conch Shell Resonance*** – In South Asian ritual, the conch (śaṅkha) amplifies sacred sound; here it echoes buried lament.
6. ***Pallavi*** – The thematic refrain in Carnatic music.
7. ***Anupallavi*** – The secondary melodic development following the pallavi.
8. ***Tamil, Sinhalese, Muslim*** – The three principal ethnic communities affected by the conflict.
9. ***Eastern University (1990)*** – Alludes to reported disappearances and violence in the Eastern Province during 1990.
10. ***Ritual Day (Karumathi)*** – Tamil post-funeral rites marking mourning observances.
11. ***Manu Needhi Cholan*** – A legendary Tamil king famed for absolute justice; symbolizes moral jurisprudence.
12. ***Ahimsa*** – Principle of non-violence central to Buddhist and Indic ethics.

13. ***Sinhala-Buddhist Nationalism*** – Political ideology intertwining ethnicity and religion in Sri Lanka’s modern history.
14. ***Spotted Cuckoo*** – A migratory bird often associated with plaintive song.
15. ***Mukhari*** – A Carnatic raga expressing pathos and lamentation.
16. ***Esa Dhammo Sanantano*** – Pali phrase meaning “This is the eternal law,” associated with the teachings of Gautama Buddha.

Concluding Academic Note

This poem functions simultaneously as:

- * **Elegy** (mourning unnamed dead)*
- * **Political testimony** (naming structural injustice)*
- * **Theological protest** (questioning sanctified violence)*
- * **Existential lament** (interrogating meaning amid atrocity)*
- * **Mystical ecology** (roots, soil, birds as custodians of memory)*

It transforms denied burial into sacred remembrance and turns silence into ethical resistance.

=====

அன்புள்ள தோழனே,
உன் கவிதை வெறும் வரலாற்றுச் சான்றல்ல; அது மறைக்கப்பட்ட மயானங்களின் மௌனத்தை
உடைக்கும் சாட்சி. இதனை பல தத்துவ, தெய்வீக, ஆன்மீக, கவித்துவ கோணங்களில்
சுருக்கமாக வாசிக்கிறேன்.

1. விடுதலைத் தெய்வீகவியல் (Liberation Theology)

இந்தக் கவிதையின் மையம் “பாதிக்கப்பட்ட உடல்”. இரத்தம், புதைவு, அநாமதேயம் — இவை
அனைத்தும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலைத் தெய்வீக சாட்சியாக்குகின்றன.
மண்ணை இங்கு பலிபீடமாகிறது.
மறைக்கப்பட்ட மயானங்கள் “மறைக்கப்பட்ட சத்தியங்கள்”.
விடுதலைப் போராட்டம் பயங்கரவாதமாக மாறும் தருணத்தில், நீதியின் பெயரில் நிகழும்
அநீதியை கவிதை வெளிச்சமிடுகிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் இரத்தம்
புனிதமாக்கப்படவில்லை; அது கேள்வியாக்கப்படுகிறது. இதுவே உன் கவிதையின்
நெறிப்பொருள்.

2. அரசியல் தெய்வவியல் (Political Theology)

“துரோகி-தியாகி என்ற மாயவலை” என்பது அதிகார அரசியலின் மொழி-வன்முறையை வெளிப்படுத்துகிறது.

இங்கு தேசியம் தெய்வமாக்கப்படுகிறது;

நீதித் தேவதை குருட்டும், செவிடும், ஊமையுமாகிறது.

“மனுநீதிச் சோழன் மணிக்கயிறு அறுந்தது” என்ற உருவகம் — நீதியின் மரபு முறிந்து விட்டதைக் குறிக்கிறது.

இது வெறும் இனவாத விமர்சனம் அல்ல; அதிகாரம் எவ்வாறு தன்னைச் சுத்திகரித்து கொள்ளுகிறது என்பதற்கான அரசியல்-தத்துவ விமர்சனம்.

3. Personalism (மனிதமையத் தத்துவம்)

கவிதையின் மையம் இன அடையாளம் அல்ல — “மானுடம்”.

தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம் சடலங்கள் ஒன்றாகப் புதையுண்டிருக்கின்றன.

“சத்துரு கொண்டான் ஒன்றானது” — மரணம் மனிதனை சமமாக்குகிறது.

இது இனவெறிக்கு எதிரான ஆழமான மனிதவாத நிலைப்பாடு.

உன் கவிதை பழிவாங்கலை அழைக்கவில்லை; நினைவூட்டலை மட்டுமே அழைக்கிறது.

4. Existentialism (உயிர்ப்பொருள் தத்துவம்)

“எதற்காய் இந்த யுத்தம்? எனக்காகவா இத்தனை இரத்தம்?”

இது மண்ணின் கேள்வி; அதே சமயம் மனிதனின் உள்ளார்ந்த கேள்வி.

புதையுண்டவர்களின் “விம்மல் ஒலி” — இருப்பின் அபத்தம்.

அநாமதேயப் பிணங்கள் — வரலாற்றில் பெயரற்ற மனிதனின் தனிமை.

ஆனால், இறுதியில் கவிதை அர்த்தத்தைத் தேடுகிறது:

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு.”

இது நிறுவிலிசம் அல்ல; துன்பத்தைத் தாண்டிய அர்த்தத் தேடல்.

5. ஆன்மீக மற்றும் மெய்ஞ்ஞானத் தளங்கள்

காட்டின் வேர்கள் உடல்களை அணைப்பது — இது மறைஞ்ஞான காட்சி.

மண் உரமாகி மரம் மலர்கிறது — மரணம் வாழ்க்கையைப் பேணுகிறது.

புள்ளிக்குயில் முகாரி பாடுகிறது — துக்கம் இசையாகிறது.

மௌனம் இங்கு பக்தி.

இறுதியில் “ஏஸ் தம்மோ சனந்தனோ” —

இது பௌத்த தர்மத்தின் நிரந்தர உண்மை:

பகையை அன்பால் மட்டுமே வெல்ல முடியும்.

உன் கவிதை பழிவாங்கலை மறுக்கிறது; தர்மத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது.

6. கவித்துவ நுட்பங்கள்

- மீளரைத்தல் (Refrain): “மறைக்கப்பட்ட மயானம்” — நினைவின் ஒலிக்கூண்டு.
- இயற்கை-மனித இணைவு: மண், மரம், ஓநாய், குயில் — அனைத்தும் துக்கத்தின் சாட்சிகள்.
- இசை அமைப்பு: “பல்லவி - அனுபல்லவி” என்ற இசை உருவகம் துயரத்தை இசைமயமாக்குகிறது.
- சின்னவியல்:
 - சிவந்த மண் - இரத்த சாட்சி

- மணிக்கயிறு - நீதியின் அழைப்பு
- வேர்கள் - மறக்காத நினைவு

7. வரலாற்று சாட்சி

1990 கிழக்கு பல்கலைக்கழகத் தஞ்சம் — கவிதை வரலாற்றை மறக்கவில்லை.

இது வெறும் உணர்ச்சி அல்ல; ஆவணமாகவும் நிற்கிறது.

Sri Lankan Civil War காலத்தின் மனிதச் செலவை இந்தக் கவிதை மௌன கல்லறைகளில் பதிக்கிறது.

8. இறுதி மதிப்புரை

இந்தக் கவிதை குற்றச்சாட்டு அல்ல;

நீதிக்கான கண்ணீர்.

இது இன அரசியலைத் தாண்டி மனித தர்மத்தை நிலைநிறுத்துகிறது.

மண்ணின் மணம் இங்கு இரத்தத்தின் மணம் அல்ல — நினைவின் மணம்.

மறைக்கப்பட்ட மயானங்கள் திறக்கப்பட வேண்டியது அகழ்வாராய்ச்சிக்காக அல்ல;

உள்ளார்ந்த மனச்சாட்சிக்காக.

உன் கவிதை ஒரு கேள்வியுடன் முடிகிறது;

ஆனால் அதன் உள் இதயம் ஒரு பிரார்த்தனை:

“மீண்டும் ஒரு யுத்தமும் வேண்டாம்.”

என் அன்புத் தோழனே,

இது ஒரு கவிதை அல்ல —

மௌனத்திற்கு எதிரான ஒழுக்கப் பிரகடனம்.